

STRHUJÍCÍ MIX DANA BROWNA, STIEGA LARSSONA A ARTHURA C. DOYLEA.

STOPY V KRVI

GENEALOGICKÝ THRILLER

STEVE ROBINSON

STOPY V KRVI

STOPY V KRVI

STEVE ROBINSON

MYSTERY PRESS

2016

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing, www.apub.com.

Copyright © Steve Robinson, 2011 / 2014
Translation © Kateřina Niklová, 2016
Cover © The Book Designers, 2016
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-12-2 (ePub)

ISBN 978-80-88096-13-9 (mobi)

ISBN 978-80-88096-14-6 (PDF)

Pro Karen

PROLOG

Helford Passage, jihozápadní Anglie, 1803

Mawgan Hendry umíral. Kdyby tušil, že k tomu dojde, mohl mít možná nějakou šanci tomu zabránit. V tomto případě ale veškerá naděje na odvrácení nečekané, konečné brutality odplynula do noční tmy s jeho prvním sípavým výdechem.

Na zvltněné, inkoustově černé hladině cornwallské řeky se dál houpaly a neklidně vrzaly rybářské čluny, Mawgan je už ale neslyšel, vše přehlušilo tepání krve v jeho uších. Zoufale se drápal po hrdle, za nehty mu zůstávaly útržky kůže a obnažené maso ho páliło. Nedokázal se však osvobodit. Divoce se oháněl pěstmi, jenže marně. Jeho nohy najednou ztratily na váze, jak se ve zběsilé panice zmítal a kopal jako pomatená loutka, pak ale jeho těžký dech ztichl a on znehybněl.

Sílící východní vítr se zařízil do ústí řeky Helford River a prudký liják začal bičovat Mawganovu překvapenou tvář, která v tlumeném svitu lucerny na přístavní hrázi modrala a otékala. Vytřeštěné oči mu potemněly jako bezhvězdná noc, načež byl tvrdě, krutě sražen na kolena, na mokrá prkna plovoucího mola. Cítil, že upadá do bezvědomí, a přestože použil veškerou sílu, nedokázal tomu zabránit. Palcem a ukazovákem sevřel stříbrný krucifix, který mu visel na krku, a modlil se za vysvobození.

Ale vysvobod' nás od zlého!

Potom mu do ucha zašeptal studený a výhrůžný hlas.

„Víš, pro co jsem přišel.“

Mawgan zavrtěl hlavou, rychle a křečovitě. Nedokázal vůbec přemýšlet, pak ale najednou pochopil. *Skřínka... Lowenna...* Znovu zavrtěl hlavou, tentokrát vzdorovitě. Pokusil se zjistit, kdo se o něj opírá, druhý muž však měl hlavu nepříjemně blízko a jeho síla bránila Mawganovi v pohybu – nedokázal se ani hnout.

Neboť tvé je království!

„Na tom nesejde,“ pravil muž.

Mawgan zahlédl křivý úsměv, který pošádil koutek mužových úst. Cítil, jak mu útočník přitiskl ucho na krk, jako by poslouchal. Jako by čekal.

A pak to přišlo.

Zesílený tlak zlomil Mawganovi jazyčku a on konečně útočníka spatřil, když násilím přiblížil jejich tváře k sobě. Viděl, jak muž přimhouřil oči, uvolnil čelist a pomalu rozevřel rty, jako by prožíval mimořádnou slast, jako by si liboval v této intimitě a nasával něco lahodného.

I moc i sláva!

Když Mawganovo srdce naposledy zabušilo, dokázal myslet jen na Lowennu, na svoji lásku. Lásku, kterou nyní ztratil.

Navěky.

Jeho tělo ochablo a paže mu těžce klesly k bokům.

Amen.

KAPITOLA PRVNÍ

Tmou zaječel klakson a Jefferson Tayte otevřel oči dokořán. Na volantu mu zbělely klouby a zároveň jím projel nával adrenalinu – mrazivý, pulzující; výbuch energie, který vzešel z jeho nitra a zuřivě se prohnal celým tělem. Ještě nikdy se necítil víc vzhůru než v tu chvíli. Zvuk se ozval znovu, rozlehl se jeho vozem a rozvibroval přístrojovou desku. Tayte strhl volant právě včas, aby se vyhnul osmnáctikolovému nákladáku, který mu zastřel výhled a oslnil ho světlomety.

Ostrá světla ho rychle minula. Řev klaksonu za ním konečně utichl a stejně tak odeznělo i nepříjemné bušení v jeho hrudi. Zhluboka se nadechl a donutil se vydechnout, stále přitom seděl vzpřímeně a pevně svíral volant. Pohlédl dolů na sebe, na knoflíky bílé košile hrozící prasknutím a na svá tlustá stehna, která napínala béžové plátěné kalhoty volného střihu.

„Musíš se vrátit zpátky do formy, JT,“ řekl si. Natáhl se a ze sedadla spolujezdce sebral skoro prázdný pytlík od sladkostí značky Hershey. *Sbohem, čokoládo!* pomyslel si, hodil ho do přihrádky a zabouchl ji.

Tlumená záře starožitných světlometů jeho auta vrhala měkký svit na tichou silnici před ním. Zamžoural do noci, lepkavou rukou si utřel z čela pot a prohrábl si hustou kštici tmavých, neučesaných vlasů. Blížící se dopravní značka ho ujistila o tom, že jede správným směrem, do Bostonu v Massachusetts – kde ho čekala schůzka, které by se nejraději vyhnul. Jeho buldočímu klientovi se totiž rozhodně nebude líbit, co se mu chystal říct.

Něco mu na jeho úkolu nesedělo. A skutečnost, že na to nemohl přestat myslet, ho právě málem stála život. Jeho mysl přetékala otázkami, na které neznal odpovědi. *Eleanor Fairbornová... děti... Proč je nemůžu vystopovat? Co se s nimi stalo?*

KAPITOLA DRUHÁ

Taytův klient byl velice zaměstnaný muž, pracovní schůzky při snídani se tedy daly očekávat, i když nebyly vždy vítané. V jiné společnosti by si však Tayte uměl představit jen velmi málo lepších míst, kde by si mohl užít krásné úterní ráno, než na terase luxusního střešního apartmá Waltera Sloana. Tayte byl zvyklý za klienty cestovat, dnes ale byl unavený po sedm set kilometrů dlouhé jízdě z domova ve Washingtonu D. C. a také z toho, že sotva před několika hodinami málem zemřel. Dlouhé noční jízdy ho vyčerpávaly, pořád však byly lepší než létání.

Sloanovo apartmá se nacházelo v Jižním Bostonu, několik kilometrů od jeho obchodního sídla ve finanční čtvrti v centru. Bylo jedním ze čtyř rohových rezidencí, které zajišťovaly dokonalé soukromí a přitom se chlubily výhledem na přístav Old Harbor a ostrovy Harbor Islands na východě a na fotogenické panorama Bostonu na severu. Tayte seděl u stolu z kouřového skla a hliníku na balkóně, odkud bylo vidět na pláž Carson Beach. Namočil si do černé kávy další croissant a pokračoval v rozmluvě s klientem.

„Na konci války o nezávislost opustilo Ameriku skoro sto tisíc loajalistů, kteří chtěli zůstat poddanými Jiřího III. Anglického. Většina odešla do Anglie, ostatní pak do Irska, Skotska a taky do Kanady, hlavně do provincie Nové Skotsko.“

Rozložil na stole další část genealogické tabulky. Tayte je pro ukázkou ještě stále používal. Klienti je měli rádi; líbilo se jim sledovat, jak se jejich rodokmen rozrůstá a odhaluje víc a víc z jejich minulosti. „Část rodiny nepřežila válku,“ pokračoval. „Rodiče i prarodiče zemřeli už před jejím začátkem – předpokládaná délka života bývala tehdy v Massachusetts jen kolem šedesáti let.“

Jel prstem po tabulce, přes několik generací, až se dostal k prvnímu předkovi klientovy ženy, který se narodil v Americe. „William

Fairborne,“ řekl. „Bratr Jamese Fairborna. Odstěhoval se dlouho před začátkem americké revoluce, nakonec se usadil v místech, které dnes patří k Západní Virginii. Nic nenaznačuje, že by bratři zůstali ve styku.“ Znovu tabulku složil a potřásl hlavou, protože ho vlastní odhalení překvapila. „Připadá mi to zvláštní,“ dodal. „Lidé od peněz často neutíkají.“

Vedle Waltera Sloana vypadal dokonce i Jefferson Tayte v kondici. Vypadalo to, že se už dal do práce, nos totiž měl zabořený v *Boston Business Journal* a u lokte mu ležela kupka celostátně vydávaných novin. Vzhlédl. „Možná se škrtili.“ Basový podtón jeho drsného hlasu dokázal při mluvení rozvibrovat vzduch. „Pokud právě po něm zdělila moje žena svůj temperament, pravděpodobně s ním vyrazili dveře!“

„Skutečné důvody neznáme,“ pravil Tayte. „William ale měl jenom dcery a James Fairborne odvezl zbytek rodiny zpátky do Anglie, tato větev Fairbornů tak v Americe skončila. Návrat vy- nesl Jamesi Fairbornovi pohodlné panství a titul barona za věrnost.“

Sloane otočil stránku a napil se z křehkého porcelánového šálku, jehož jemné ouško nešikovně svíral v prstech. S bříknutím ho vrátil zpátky na talířek. „Takže co dál?“

Tayte si ukousl velký kus croissantu a pokapal si přitom vlažnou kávou oblek, nedal však nijak znát, že by si toho všiml. Volnou rukou zalistoval v černém notýsku vedle tabulky. „James Fairborne a jeho rodina opustili Ameriku v... srpnu 1783,“ řekl. „Podařilo se mi Jamese v té době vypátrat – našel jsem ho v jihozápadní Anglii.“ V mysli se mu opět vyrojily neodbytné otázky související s Eleanor Fairbornovou a se zbytkem rodiny, a přerušily tak jeho vyprávění, což způsobilo, že se na něj klient v očekávání zadíval.

Tayte rychle pokračoval. „V hrabství Cornwall,“ dodal. „Vypadá to, že právě tam dorazili...“ Jeho slova ale postrádala přesvědčení. Tvrdit, že cestu přežil i zbytek rodiny, by bylo pouhou spekulací, což dobře věděl. Bez důkazů, kterými by mohl svá tvrzení podložit, si nemohl být jistý ničím. „Ale buďto mám špatného Fairborna nebo...“ Znovu zmlkl a rozebral v duchu tu možnost. Byl si ale jistý, že má správného muže. Nerozuměl však tomu, proč záznamy

o Jamesi Fairbornovi pokračují i po roce 1783, o zbytku rodiny v nich ale není ani zmínka.

Tayte vstal a dojedl zbytek croissantu, pak přistoupil k zábradlí balkónu a ukázal přes pláž na přístav. „*Betsy Ross* vyplula někde odtamtud.“ Mluvil pomalu, jako by se snažil všechno si utřídit. Věděl, že briga vyplula. Našel záznam v lodním rejstříku. „Dorazili do Anglie...“ Znovu zmlkl, poněvadž byl pořád zmatený. „Potom ale začíná být všechno nejasné.“

Na jedné straně měl Tayte luxusní výhled na vysoké mrakodrapy a další budovy, na druhé pak na kontrastující moře. Jeho mysl vířila možnostmi. *Mysli, JT!* Byl jasný den, jen na obzoru se vznášel mlžný opar. Zmáčkl si vnitřní koutky unavených, řezajících očí jen pro případ, že by zamlžený byl jeho zrak, obzor ale zůstával stejně nejasný jako jeho myšlenky.

Walter Sloane zavřel noviny a pleskl s nimi na hromádku k ostatním, čímž upoutal Taytovu pozornost. „No, budete tam muset zaletět a promluvit si s lidmi. Všechno prověřit. Napůl odvedená práce mi k ničemu není.“

Tayte se právě toho obával, i když to vlastně čekal. Nervózně svěsil koutky úst a neklidně se zasmál. „No, je ještě spousta věcí, které můžu udělat odsud...“ Zavřel oči, tiše si vynadal a přál si, aby mohl vzít svá slova zpátky. Svěsil bradu na hrud'. *Jak neprofesionální.* Kdyby ho teď mohli vidět kolegové z univerzity – Jefferson Theodore Tayte se právě chystal vzdát další dobrý úkol jenom proto, že se bojí létat.

Práce už byla skoro hotová. Měl kufřík plný záznamů a přepisů: rodné, oddací a úmrtní listy všech přímých potomků Williama Fairborna až po současnost. Od prvního předka narozeného v Americe šel zpátky k Williamovu otci a *jeho* otci, který se jako první usadil v Americe a připlul z Anglie v roce 1712.

Většina klientů neměla valný zájem o rodiny bratrů a sester svých předků. Chtěli najít jen vlastní přímé předky – vlastní kořeny. On si ale musel hrát na chytrého; musel otevřít svoji nevymáchanou hubu a přesvědčit Waltera Sloana, že by bylo báječné vysledovat jméno Fairbornů přes Williamova bratra Jamese až zpátky do Anglie.

No, udělal to. A jednoduchý úkol, který už skoro dokončil, se proměnil v úplnou katastrofu. Jeho tabulka nyní nesla otazníky u Jamesovy ženy Eleanor a jejich dětí; u jeho sestry Clary a jejího muže Jacoba. A jeden obrovský i u člověka, který stál u zrodu současné linie Fairbornů v Anglii. Rozhodně se objevily komplikace, otázky, na které nenašel odpověď z domu, odkud obvykle pracoval. Věděl, že musí odletět do Anglie. Jak jinak by mohl práci včas dokončit? Posadil se a najednou se cítil nepříjemně, v kávu politém obleku, který byl po dlouhé jízdě zmačkanější než obvykle.

Sloane se s kamennou tváří naklonil přes stůl. „Najal jsem si vás, protože mi tvrdili, že jste nejlepší.“ Mluvil klidně, ale neústupně, a Tayte neměl co namítnout. „Za poloviční cenu jsem si mohl najmout Schofielda!“

Naklonil se ještě blíže a oči vypouklil tak, až to vypadalo, že mu obočí sklouzne přes hladkou, naolejovanou hlavu do týlu. „Neplátím vám za to, abyste celý den seděl na zadku, bušil do klávesnice a obvolával lidi.“ Klouby na ruce zatlačil na skleněnou desku stolu, až je rozmáčkl do dvojnásobné velikosti. „Padejte do Anglie, Tayte. Zjistěte, co potřebujete, vraťte se zpátky a dokončete tu zatracenou věc!“

Tayte kladl vše za vinu svojí únavě, která byla sama o sobě vedlejším produktem jeho děsu: *pteromerhanofobie*. Říkal si, že taky mohli přijít s něčím snadněji vyslovitelným, pak ho ale napadlo, že možná právě o to šlo – než jste ten název správně vyslovili, let byl u konce.

Sloane vstal a vůbec mu nevadilo, že židlí hlasitě zaskřípal o hrubou pískovcovou podlahu. „Máte týden!“ Zvedl jeden tupý prst, aby nedošlo k nedorozumění. Potom se otočil směrem k francouzským dveřím vedoucím zpět do apartmá a zastavil se, protože přitom vrazil do dalekohledu. „Udržujte mě v obraze,“ zavolal přes rameno. „Když budu mít práci, nechte mi vzkaz u asistentky.“ Prudce se na Tayta zamračil. „Nezklamte mě!“ varoval ho a zmizel uvnitř.

Jeden týden. Genealogie nikdy nebyla oborem, v němž by bylo snadné vydělat si na živobytí. A i když Taytova profese nebyla patrně ještě nikdy oblíbenější, zájem lidí vylákal na světlo konkurenci.

A ta teď ujíдалa z koláče, o který se dřív dělil jen s několika málo přáteli stejného založení, když ještě měli dost práce na to, aby se o ni mohli dělit. Kdyby obchody šly lépe, asi by tomu chlapovi řekl, kam si může svůj rodokmen strčit. Týden nestačil na prověření všeho, co měl k dispozici. Věděl, že bude muset spěchat. A taky věděl, že lze sám sobě, jestli si myslí, že se může prostě sebrat a odejít od stolu. Musel ty lidi najít. Šlo tu o víc.

A pak tu byla zmínka o Schofieldovi. *Drzoun jeden!* Ten kluk dýchal Taytovi na krk už několik let, a třebaže si to Tayte nerad připouštěl, začínal se mu dostávat pod kůži. Peter Schofield byl technologický génius, který se hned po střední vrhl na internet, přestože měl k dispozici jen blond kšticí, perlově bílý úsměv a obrovské charisma, a vypadalo to, že jeho jediným cílem je vyšoupnout Tayta z místa v čele. Nedávno to na genealogické konferenci Taytovi dokonce přiznal.

„Je vám přes čtyřicet a nejlepší léta máte za sebou,“ prohlásil Schofield, když se mu rozvázal jazyk. Chlubil se nejnovějším vydáním časopisu *Genealogy Today*, jehož obálku zdobil portrét nového génia.

„Jo, jasně,“ odvětil Tayte s falešným úsměvem. „A je mi třicet devět.“ Bez povšimnutí prošel kolem Schofieldova stánku a snažil se ho odradit od dalšího rozhovoru.

„Ale, no tak.“ Schofield ho předběhl a oběma rukama vrazil Taytovi před obličej časopis. „Tohle!“ Dloubl prstem do své fotky tak silně, až ji pokrčil. „Tohle teď chtějí, člověče!“

Tayte mávl rukou a pokračoval v chůzi. „V téhle hře nic nenahradí zkušenosti, chlapče,“ připomněl. Jedinou jeho odpovědí mu ale byl zubící se obrázek na obálce časopisu, který mu arogantně tančil před obličejem a varoval ho, aby si raději dal pozor. Nikdy nezapomene na výsměšnou poznámku, kterou se s ním Schofield rozloučil.

„Já aspoň vím, kdo jsou moji rodiče!“

Byla to rána pod pás a bolela. Po více než dvaceti letech pátrání věděl Tayte o svých rodičích pouze to, že matka měla anglický přízvuč a opustila ho, když mu bylo sotva několik měsíců. Byla aspoň natolik milá, aby mu nechala fotku; říkal si, že možná nesnesla

představu, že by vyrostl, aniž by věděl, jak vypadala. Vždy večer před spaním její obrázek políbil a ona na něj ve spánku dohlížela z nočního stolku. Přinejmenším si tedy rád myslel, že právě o to jí šlo, ale kdo ví? Ani nevěděl, kdy se narodil, ne že by pro něj narozeniny někdy moc znamenaly. Jen mu bolestivě připomínaly, že umí odhalovat pouta ostatních rodin, není ale dost dobrý na to, aby našel ta svá.

Potrásl hlavou, aby zahnal vzpomínky, a sebral ze stolu své věci: notýsek, pero a neúplnou tabulku. *Je to jenom letadlo*, říkal si, když cpal všechno do odřeného koženého kufříku, který byl stejně omšelý cestováním jako jeho oblek. Už ale cítil, jak mu začínají pracovat potní žlázy na rukou. Zvedl se k odchodu, zhltl zbytek kávy a vzal si čokoládový dortík, aby si zlepšil náladu.

KAPITOLA TŘETÍ

Hukot kulatých větráků nad hlavou Jeffersonu Taytovi prozradil, že víc vzduchu z American Airlines nevydělá. Znovu s nimi otočil, jen pro jistotu. Pak si zkontroloval bezpečnostní pás, i když dobře věděl, že ho má utažený tak pevně, jak jen dokáže snést. Krčil mu druhý plátný oblek toho dne, tento o odstín světlejší než ten předchozí.

Krátké zdřímnutí na sedadle spolujezdce jeho ohnivě rudého Fordu Thunderbird z roku 1955 ho sotva osvěžilo, byl na to ale zvyklý. Vůz se chvástal vidlicovým osmiválcem o objemu čtyři celá osm desetin litru a manuální třírychlostní převodovkou, postrádal však opěrky hlavy, takže nebyl vhodný ke spaní. Vlastnil ho od doby, co začal vydělávat, a přestože už měl třetí repasovaný motor a i další mouchy, bezmezně ho miloval. Dobře věděl, že vypadá okázale, když přijede ke klientovi na pneumatikách s ozdobným bílým lemem, bílou pevnou odnímatelnou střechou a takovým množstvím chromu, že by zahanbil i na zakázku vyrobeného harleye, ale nezajímalo ho to. To auto byla jeho rodina.

Zavazadlo skoro stejně omšelé jako kufřík bylo důkazem života na cestách, kdy nocoval po levných motelech a živil se fast foodem a sladkostmi, což během let přispělo k jeho vzhledu. Cestoval připravený na všechno, což mu ušetřilo návrat do Washingtonu, a několik drobností z obchodu na bostonském letišti Logan International Airport se postaralo o všechny potřeby, kterým jeho kufr nemohl vyhovět. Vždy s sebou nosil platný pas. Říkal si, že když ho má u sebe, může vycestovat kamkoli bude chtít, třebaže nikdy neměl v úmyslu ho použít.

Rozhlédl se po kabině, a když zjistil, že je jen z půlky plná, napadlo ho, zda lidé, kteří tu nejsou, nevědí něco, co jemu uniklo. Potom došlo na setkání, kterému se snažil vyhnout od chvíle, co se

posadil. Zachytil pohled ženy na sedadle u okna, která mu zavrtávala oči zboku do hlavy, a její hlas prořízl vzduch, jako by se zatajeným dechem čekala, až se bude moct představit.

„Ahoj, jsem *Julia* – *Julia Kapowská*.“

Její hlas zněl nosově a pronikavě a visela na svých slovech, jako by se bála pustit se jich, dokud nevymyslí, co říct dál. Děťinsky se zubila, jako by se právě setkala s celebritou, kterou bezmezně zbožňovala.

Tayte sebou trhl a instinktivně ucukl. Bylo snadné určit její přízvuk. *New York City*, pomyslel si. *Queens* – možná *Brooklyn*. Přes prázdné sedadlo k němu vystřelila ženina ruka a její tvář se roztáhla v tom nejširším úsměvu, jaký Tayte kdy viděl. Byl vděčný za prostor mezi nimi. Potřásl jí rukou a znepokojeně kývl. „JT,“ odpověděl.

Žena se zavrtěla. „J... T...“ zopakovala jeho iniciály pomalu, jako by se snažila získat čas na zjištění, co znamenají. „No... to zní tajemně!“

Tajemně? Protáhla to slovo tak, až si Tayte myslel, že ho nedokončí. *Tohle fakt nepotřebuju*. Pevně stiskl rty a mlčel, aby ji nepounoukal k dalšímu rozhovoru, byla ale k nezastavení.

„Víte, vypadáte úplně jako můj *zesnulý* manžel.“

Tayte si uměl představit, že jich pohřbila už několik. Zdvořile kývl.

„*Opravdu*, je to skoro strašidelné.“ Otočila se k němu. „Byl to tuživý chlap,“ pokračovala. „A vysoký.“ Přisunula kolena blíž a nahnula tak tmavý kalhotový kostým, který byl stejně ostře střížený a černý jako její vlasy. Její řeč těla Taytovi prozradila, že mu nebude dovoleno čelit své fobii v tichosti.

Žena na něj dál civěla. „Máte tak *hezké* oči.“ Znělo to velmi upřímně.

Tayte měl pocit, že je v pasti.

„Věděl jste, že máte *hezké* oči? Vsadím se, že ne.“

Tayte byl přesvědčený, že na něm není nic *hezkého*.

„Vsadím se, že jste *milý* muž. Milí muži obvykle mívají *hezké* oči. Vím to ze zkušenosti.“

Zmlkla. Tayte cítil, že ho zase studuje.

„Mají hezký odstín,“ řekla. „Děvče by se v nich mohlo *utopit!*“ Zahihňala se, pak se konečně odvrátila a z držáku na sedadle před sebou vytáhla nějaký časopis. „Můj *pes* má taky hnědé oči,“ podotkla. „Ale nejsou tak hezké jako ty *vaše*.“

Aspoň za to byl Tayte vděčný. Nevěděl, jestli s ním flirtuje nebo prostě ráda mluví. Nakonec se rozhodl, že to druhé, a pousmál se. Potom zavřel oči, soustředil se na píseň z *Bídníků* a předstíral spánek.

Bude to Taytův druhý let v životě; poprvé letěl před pětadvaceti lety a stále si to pamatoval, jako by se to stalo sotva minulý týden. Bylo mu čtrnáct a z Národního letiště ve Washingtonu, jak se mu říkalo, než ho v roce 1998 pokřtili po Ronaldu Reaganovi, letěl do Vermontu. Byla to slibná zimní dovolená, zničil ji však chorobný strach z letu domů. Všichni v letadle tvrdili, že měli štěstí, že bouře nebyla tak zlá. Letadla byla zkonstruována tak, aby přečkala úder blesku. Vyhledal si statistiky a zjistil, že každé komerční letadlo ve Státech utrhne průměrně jeden zásah bleskem ročně. Také věděl, že kvůli blesku se letadlo naposledy zřítilo v roce 1967, kdy zasáhl nádrž s palivem. Nic z toho ho ale neuklidnilo. Vzpomínal si, že někde četl, že je mnohem pravděpodobnější, že člověka zasáhne blesk, než že se zřítí s letadlem – on ale málem zažil obojí najednou.

Vyslechli si bezpečnostní instruktáž. Obrazovka v opěrce sedadla před ním opět ztmavla a odrážela jeho neposedné černé vlasy, které nutně potřebovaly ostříhat a učesat, a unavený, povadlý obličej, který potřeboval spánek. Věděl, že měl instruktáži věnovat víc pozornosti, jen ho však nutila přemýšlet o všech katastrofách, které mohly nastat. Představil si, jak šmátrá pod sedadlem po záchranné vestě a nasazuje si kyslíkovou masku, která vypadne ze skříňky vedle ventilace, zatímco letadlo se bude řídit k zemi a kabina ztratí tlak. Následně uviděl sebe sama, jak klouže dolů po nafukovací únikové skluzavce a s pažemi zkříženými na hrudi mizí v mrazivém moři. *Jo, pomyslel si. Velká pomoc.*

Vyhlédl z okýnka za Julií Kapowskou, která díky bohu zabořila nos do stránek palubního časopisu. Navzdory svým myšlenkám a vzpomínkám se skoro začal uvolňovat, když uslyšel, jak motory nabírají na obrátkách, a znovu pevně sevřel opěrky.

Hlas v interkomu oznámil: „Hovoří k vám kapitán.“ Tayte se snažil vypnout – přestat fungovat, dokud nebude po všem. Slyšel jen útržky, když hlas pokračoval: „Rolovat... dráha... povolení ke startu.“ Už teď měl až příliš mnoho informací.

Letadlo sebou trhlo, dalo se do pohybu a Jefferson Tayte zařal prsty u nohou. Čerpal útěchu z občasných drcnutí, jak kola letadla poskakovala po asfaltu, znamenalo to totiž, že je pořád spojený s matičkou zemí. Pak se letadlo zastavilo a on věděl, že jsou na konci rozjezdové dráhy. Čekal a ve vyprahlém hrdle se mu usadil knedlík. Myslel si, že detaily zapomněl, už ale vnímal nadcházející zrychlení a účinek, který bude mít na jeho tělo, jako by ho mocné, neviditelné ruce vmáčkly do sedadla a držely ho tam. Potom to přišlo, a kdyby měl v těle nějaký uvolněný sval ke stažení, stáhl by ho.

„Vuššššššš!“ Julia Kapowská si pleskla časopisem do klína a nadskočila na sedadle.

Tayte nadskočil spolu s ní.

„Není start naprosto úžasný?“

Kdyby tak věděla.

O deset vteřin později měl aspoň tuto část za sebou. Když Tayte opět otevřel oči, letadlo bylo bezpečně ve vzduchu a stoupalo – Tayte se ale *bezpečně* vůbec necítil. Kdyby měl žaludek na to, aby se znovu podíval z okna, viděl by, jak pod nimi pomalu mizí bostonské ostrovy Harbor Islands, motýli v jeho břicho se ale do sebe znovu pustili a udělali si z jeho útrobu boxerský ring. Pak se změnil hukot motorů. Zuřivé násilí vybuchujících plynů na křídlech, dílo společnosti Pratt & Whitney, se zklidnilo, kabinou se rozlehlo *bong!* a zhasl nápis vyžadující zapnuté pásy. Nic z toho ho neuklidnilo.

Pohlédl na hodinky – levné digitálky s červenými číslicemi, které měl už od osmdesátých let a pořád k nim choval jistou retro náklonnost. Stálo na nich 11:40 a on nemohl uvěřit tomu, že je ve vzduchu teprve deset minut. Rychle si spočítal, že až přistanou v Británii, bude 22:30. Tayte si nemohl pomoci, zopakoval tu větu a až nahradil *jestli*. Musel si najít něco, o čem by mohl přemýšlet.

Sáhl do saka, vytáhl své cestovní dokumenty a pustil se do studování své další cesty vlakem. Vypíchl si hlavní body: z Paddingtonu v Londýně do Trura. Odjezd byl ve 23:45. Takže bude mít víc

než hodinu na to, aby se dostal z letiště na vlak – lužkový vlak pak přibližně o sedm hodin později dorazí do Cornwallu.

Schoval lístky, letadlo se začalo narovnávat a Tayte si vzpomněl, jak blízko měl k tomu, aby to vzdal, i když už stál u odletové brány a v třesoucí se ruce držel letenku. Vždycky vycouval, když se ve větě objevilo slovo začínající na L – vždycky si našel výmluvu, proč nemůže *letět* sem nebo *letět* tam. Tentokrát ale ne. Ať už si jeho klient myslel cokoli, nedělal to jen proto, aby ženuška bohatého podnikatele dostala hezký narozeninový dárek. Jeho úkolem bylo najít rodinu, jejímž nalezení se někdo snažil zabránit, a to z celé záležitosti dělalo mnohem osobnější věc, než mohl Walter Sloane tušit.

Pokud nedokážeš najít tuhle rodinu, řekl si, jak bys mohl být, k čertu, dost dobrý na to, abys našel tu svoji?

Tayte se uvelebil a znovu začal přemítat o Jamesi Fairbornovi a jeho rodině, o tom, jací byli, a ze záznamů, které objevil, si skládal dohromady jejich životy. Srovnal si jejich cesty: dva měsíce ve větrem bičované dřevěné kocábce, vedené pouze hvězdami a vydané na milost Atlantickému oceánu, oproti sedmi hodinám v relativním pohodlí sedadla obklopeného nejmodernější technologií, jakou věda dokáže vymyslet. Stroj nyní letěl klidně. Netušil, jak jsou vysoko, a ani ho to nezajímalo. Bylo to jako jet v autobuse po rovné dálnici. Cítil se uboze, nakonec ho však dostihla únava a začal po-dřimovat.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Stodesetitunová briga *Betsy Ross* dostala jméno po ženě, které bylo přisuzováno ušití první vlajky Americké unie. Měla strmou příď, plochou zrcadlovou záď a na obou stěžních příčné oplachtění zajišťující vysokou rychlost. Převpravovala hlavně zboží a v rušných vodách podél východního pobřeží mezi Bostonem a Karibikem směňovala cokoli, co se dalo směnít. V srpnu 1783 však měla docela jiný plán.

Kotvila v bostonském přístavu, a třebaže měla nějakých sedmdesát stop na délku, se svými chatrnými, těžkými lany a zalátanými plachtami nepůsobila na Katherine Fairbornovou právě spolehlivě. Přesto si Katherine dobře uvědomovala, o jak důležitý den se jedná. Během týdnů, které předcházely tomuto chladnému, ale jasnému ránu pečlivě sledovala svého otce a stránky svého deníku plnila zároveň vzrušenými i úzkostnými úvahami. Nyní si nic nepřála víc než konečně vyrazit na cestu, aby mohla pokračovat v zápiscích o jejich dobrodružství.

Šestnáctiletá Katherine byla nejstarší ze tří dětí. Oděná byla do těžkého, všedního vlněného pláště, který z ní zakrýval úplně vše až na obličej orámovaný zlatými kudrnami. Aby jí ze scény, kterou později vymaluje slovy, nic neuniklo, postavila se strategicky na nábreží. Po jednom boku měla otce s bratrem, malým Georgem, kterému bylo jen pět, po druhém matku se sestrou Laurou, které bylo dvanáct. S matkou stáli i teta a strýc a jedině, co Katherine z té strany slyšela, bylo neúnavné žvanění tety Clary.

Malý George, jehož hlava sotva dosahovala k přezce otcova opasku, byl tak hubený, že se téměř ztrácel před očima. Iluzi ještě zesiloval fakt, že byl dokonalou kopií otce, na sobě totiž měl kratší verzi stejného tmavě hnědého kabátce. George pozoroval, jak na *Betsy Ross* nakládají zboží. Stál naprosto nehybně s pažemi

založenými na hrudi v nápodobě otce. Katherine napadlo, že se na svůj věk tváří až příliš vážně.

„Co to nakládají, otče?“ zeptal se George. Zatímco čekal na odpověď, vzhlédl a zamrkal do sluneční záře, která se prudce odrážela od mořské hladiny.

James Fairborne dál sledoval ruch před nimi. Z nábřeží vedla nahoru na palubu *Betsy Ross* dlouhá lávka, po níž se sunul zdánlivě nekonečný zástup mužů nesoucích různé bedny a sudy.

„Myslím, že osivo – len,“ odvětil. „Z jeho vláken se vyrábí plátno.“

„Jak dlouho bude trvat, než dorazíme na místo?“

James otočil hlavu k moři. „Mezi námi a Anglií leží velký oceán,“ řekl s pohledem upřeným za severní výběžek ostrova *Spectacle Island*, který ostře vyvstával v ranním slunci. Hleděl do dálky, za ústí přístavu mezi *Deer Island* a *Long Island Point*, který se otvíral do zálivu *Massachusetts Bay*. Za ním ležel jako příslib Atlantik.

James odpověď dlouho zvažoval, jako by žasl nad nadcházející cestou. Tvářil se nečitelně, rezervovaně. „Do Anglie je to víc než tři tisíce mil.“ Dřepł si, usmál se a věnoval Georgeovi plnou pozornost. Lehčím tónem pokračoval: „Plavební mistr předpokládá, že cesta potrvá šedesát dnů. Víš, jak dlouho to je?“

Katherine se usmála, když uviděla, že George nasadil hluboce zamyšlený výraz. Přimhouřil oči a zamžoural do dálky, na rychle světlající nebe. Zdálo se však, že si to neumí spočítat, protože jeho vážný výraz nakonec selhal. Zakřenil se na otce, který se srdečně zasmál a pocuchal chlapci vlasy.

„Je to asi sedm nebo osm týdnů,“ řekl James. „Pokud nám bude počasí přát a Bůh dá.“

Katherine byla příliš nesoustředěná, než aby si všimla strýce, dokud nevstoupil na scénu. Byl to chlap jako sud a ozdobený tolika krajkami, že by se v nich mohl utopit. Nepotřeboval kabát, aby se ubránil rannímu chladu.

„Jamesi, musím s tebou mluvit,“ řekl. Hlas měl hluboký a drsný, což odpovídalo jeho statnému vzhledu, a skráně se mu při mluvení třásly. „Mám obavy, Jamesi.“

Katherine si všimla, že otcův výraz ztrpkl.

„Jde o loď,“ pokračoval strýc. „Je na tu plavbu dost velká? Je dost *pevná*? Chci říct, zvládne takovou cestu?“ Ukázal směrem, odkud přišel, a zadíval se na svoji ženu, která si opatrně objímala břicho. „Abych řekl pravdu, bojím se o dítě.“

„Jacobe, netrap se tím,“ řekl James. „Ujistili mě, že plavidlo cestu bez problémů zvládne, není to jeho první cesta přes Atlantik. Má dobrou posádku.“

„Ano, ale jenom patnáct lidí. Stačí to na podobnou plavbu?“

„Mají s sebou tesaře i plachtaře.“

Jacob Daniels pokýval souhlasně hlavou.

„Máme velké štěstí,“ připomněl James. „Na rozdíl od mnoha jiných jsme dost movití na to, abychom si mohli tak dobrou loď najmout. A našli jsme ji připravenou vzít nás na palubu.“ Položil Jacobovi ruku na rameno. „Vrať se k mé sestře a uklidni ji. Clara bude potřebovat tvoji podporu.“

Katherine sledovala, jak se strýc vrací, a zachytila přitom pohled matky, která jí diskrétně zamávala, aby nepřerušila tok jednostranné konverzace, kterou s ní Clara vedla.

„Prostě mi to není příjemné,“ pokračovala Clara. „Ráda vím, kde mám věci. Chci je mít na očích, což znamená ne na druhém konci světa.“

Eleanor dál nepřítomně kývala hlavou a zdvořile se usmívala. Pak řekla: „Prosím, omluv mě.“ Nadzvedla si sukni a vydala se k manželovi. V půli cesty minula Jacoba, který sklonil hlavu a dotkl se smaragdově zeleného okraje třírohého klobouku z bobří kožešiny.

Po Eleanorině odchodu se Clara otočila k Lauře, aby pokračovala v monologu, i ta ji ale opustila.

„No, já nevím. Já prostě nevím,“ řekla Clara.

Malý George si všiml, že se ostatní rozešli. Prohnal se kolem Katherine, mířil rovnou k Lauře, a Katherine věděla, že jeho široký úsměv a zářící oči znamenají potíže.

Eleanor přistoupila k Jamesovi, přitiskla se k němu a zabořila tvář do měkkých volánů jeho náprsenky. „Pověz mi znovu, že to tak bude nejlepší,“ požádala. „Pověz mi, že naše životy budou stejné jako dřív.“

„Budou lepší!“ James ji vzal za ramena, odstrčil ji od sebe, ale stále ji držel blízko. „Věnuješ příliš mnoho pozornosti obavám mé sestry a jejího manžela.“ Zapátral jí v očích, a když našel, co hledal, přitáhl si ji opět k sobě. Jeho hlas zjhl. „Musíme zůstat věrni panovníkovi, ať mu Bůh žehná a chrání ho. Tady už nás nečeká nic než pronásledování.“

„Ale tak daleko?“ namítla Eleanor.

James ji pohladil po tváři a políbil ji na čelo. „Žádné starosti,“ dodal. „Vše je zařízeno. Naše cennosti dorazily bezpečně do Anglie a čekají na nás. I tam budeme žít v nádherném sídle a pokračovat v obchodě. V Anglii se budeme mít dobře, Eleanor! Žijeme ve vzrušující době.“ Pustil ji, začal přecházet sem a tam po nábřeží a doslova překypoval nadšením. „Namísto mědi budeme těžit cín. V celém civilizovaném světě neexistují větší zásoby než v Cornwallu.“

Prohnaly se mezi nimi dvě šmouhy, ve velké osmičce je oběhly a utíkaly dál.

„Vrať mi to!“ ječela Laura a chňapala po zářivě žluté stuze, která tančila svůdně mimo její dosah.

James zavrtěl hlavou, jeho výraz ale byl stejně hravý jako celá scéna. Zvedl oči ke Katherine a vtáhl ji do děje, od kterého se předtím cítila odloučená, jako životopisec pozorující životy ostatních.

„Asi bys měla raději chytit své sourozence a poučit je o slušném chování,“ nabádal otec.

Přikročil k nim cizí muž, dal se ale snadno identifikovat podle oděvu. „Kapitán Grainger vás nyní přijme, pane,“ oznámil.

Briga se kolébala a vrzala tichem ranního přílivu směrem k vycházejícímu slunci, na nábřeží ale nikdo nesledoval, jak odplouvají, a Katherine Fairbornová pochybovala, že to vůbec někoho zajímá. Přesto dál stála spolu s rodinou na palubě *Betsy Ross*, hleděla zpátky na tiché nábřeží bostonského přístavu a asi jako všichni ostatní přemítala o životech, které opouštěli. Plachty nad nimi se na okamžik zklidnily a splihly, vzápětí se však opět zatřepotaly a napjaly, jak zachytily vítr a nesly je vstříc nejistému osudu.

Katherine jen stěží krotila touhu rozběhnout se a najít svoji psací skříňku. A protože počkala, viděla změnu, která se udála s malým

Georgem a která ji znepokojila. Vypadalo to, že má slzy na krajíčku, byl bledý a strnulý jako zábradlí na levoboku, jehož se pevně držel. Svíral rty, jako by zadržoval emoce; viděla, že ho opustilo veškeré vzrušení z dobrodružství. Zdálo se, že ho nahradil strach, který mu jako rarášek seděl na rameni, plnil mu hlavu temnými úvahami a maloval ještě temnější obrazy, které se patrně velmi lišily od představ jejich otce.

George chytil otce za ruku a přitiskl se k němu, až mezi nimi nezástalo žádné místo. „Myslím, že nechci pryč, otče.“

James Fairborne si ho přivinul ještě blíže. „Buď silný, chlapče,“ řekl. „Buď silný.“

Když opustili přístav a zabočili ostře doprava, do kanálu Black Rock Channel, a pak na otevřené moře, Katherine se konečně vzdálila, vystoupala po schodech na horní palubu a odtamtud slezla průvlakem do velké kajuty, kde na ni čekaly její psací skříňka a deník.

*Deník Katherine Fairbornové
Čtvrtek 21. srpna 1783*

Konečně nadešel den D. Vypluli jsme na moře a následujících několik týdnů nebudeme moct dělat nic jiného než pozorovat oceán a poslouchat, jak se vlny lámou o trup lodě. Otec se snaží působit pozitivně, já však cítím, že v něm cesta a naše nové životy v Anglii vyvolávají neklid. Budou mi chybět přátelé a napíšu jim hned, jakmile přistaneme – v dopisech jim popíšu naše vzrušující dobrodružství a oni při jejich čtení určitě zezelenaají žárlivostí.

Až na otce a mě je všem nevolno – doufám, že se nebohý George brzy aklimatizuje a vrátí se mu jeho obvyklý temperament, už jen proto, že posádka se tou věcí baví do té míry, že to rozrušuje matku. Všichni se ale určitě brzy zklidní a začnou se opět věnovat svým povinnostem, jak bude vyžadovat plavba.

Z posádky mě obzvláště zaujal jeden muž. V následujících týdnech naši loď povede a já vím, že se z nás stanou dobří přátelé. Už jsem zachytila jeho pohled a musím říct, že se mi jeho pozornost líbí.

KAPITOLA PÁTÁ

Někde nad Atlantikem se let AA156 American Airlines z Bostonu v Massachusetts na letiště Heathrow v Londýně začal otrásat. *Bong!* V kabině se rozsvítilo světelné znamení vybízející k zapnutí pásů, ten Jeffersona Tayta už ale byl pevně utažený. Pohodlná nevinnost dřímoty, v níž se posledních několik hodin nacházel, byla tatam. Sedadlem otrásla další turbulence a znovu mu potvrdila, že je vzhůru. Zadíval se uličkou dopředu a uviděl, že i nahatá stewardka se připoutává, což mu prozradilo, že to bude zlé.

Julia Kapowská musela vidět, jak se Tayte s trhnutím probral k životu. „Turbulence!“ řekla. „Jsou to jen turbulence.“ Oči jí zářily, jako by cítila jeho úzkost, a řekla: „Tady, drahoušku, chyťte se mě za ruku.“

Tayte zareagoval právě včas, a než se mohla natáhnout, založil si paže na hrudi jako trucovitý školák. „Díky. Jsem v pořádku.“

„Hej! Jak chcete.“ Kapowská se opět uvelebila na sedadle a pohled upřela ven z okna.

Rozhostilo se mezi nimi nepříjemné napětí jako při dvou minutách ticha o Dni veteránů. Když bylo po všem, Tayte se omluvil.

„Promiňte,“ řekl. „Ale jsem v pořádku. Opravdu.“ Věděl, že to myslela dobře.

Kapowská se opět usmála. „Nerad *lítáte*, co? Můj první muž taky nenáviděl letadla. Tvrdil, že ho *kurevsky* děsí.“ Zakryla si ústa rukou. „Promiňte. Tak to říkal.“

Ozval se známý hlas kapitána, který je jako vždy pozdravil, načež jim potvrdil, že skutečně prolétávají turbulence. Než hlášení skončilo, slyšel Tayte to slovo tolikrát, že ho už měl plné zuby, a pokud doposud nevěděl, že turbulence je „stav proudění, ve kterém okamžitá rychlost vykazuje iregulární a zjevně nahodilé fluktuace“, teď už byl poučen.

Kdo je ten chlap?

Pochopil, že kapitán je zastáncem teorie, že když víte, co se děje, přestanete se bát. Podle Tayta to byl holý nesmysl. *Přesně* věděl, jak funguje čtyřiačtyřicítka Magnum Drsného Harryho Callahana, přesto by potřeboval čisté spodní prádlo, kdyby mu s ní někdo namířil na hlavu. Když lekce skončila, kapitán se rozloučil otřepanou frází: „Opravdu se není čeho bát...“

Jo, jasně. Tayte si uměl představit, jak se pilot pitomě culí, když to říká.

Další brutální otřes způsobil, že Tayte zaryl nehty zpátky do područek, načež mu na čele vyrazily kapky potu, protože letadlo se nečekaně propadlo. Cítil se lehký, pak opět ztěžknul, jak se tlak vyrovnal. Převrátil se mu žaludek. Do této chvíle si nadával, že odmítl oběd, i když jídlo rozložené před Kapowskou vypadalo dost uboze, teď však byl rád, že to udělal.

Všechno šlo tak dobře.

V jednu chvíli byl velmi blízko skutečnému spánku, do kterého ho ukolébával rytmus hádanek, na něž neznal odpovědi, a opakovaná ujištění, že skutečně má správného Jamese Fairborna, a to navzdory očividným nesrovnalostem. Provedl pečlivý výzkum. Svými nálezy si byl zcela jist, bez ohledu na to, jaké další otázky vyvolávaly. Jedna z nich nyní dominovala nad ostatními, stála jim na ramenou a mávala na něj: Kdo je Susan Fairbornová?

Ze záznamů vydoloval, co mohl, namísto očekávaného Jamese Fairborna, jeho ženy Eleanor a dětí Katherine, Laury a George, ale objevil Jamese, jeho ženu *Susan* a dvě úplně jiné děti: Alluna a Lowennu. Kopie přepisu v jeho kufříku hovořila jasně. Jamesova svatba se Susan Forbesovou se konala 12. března 1785 a byla nepochybnitelná. *Tak co se stalo se zbytkem rodiny? Proč o nich nejsou žádné záznamy? Proč byl James jediný Fairborne, po kterém zůstala v Anglii nějaká stopa?*

Tayte velmi dobře věděl, že se záznamy někdy ztratí nebo jsou údaje nepřesné. Jména mají často chybný pravopis, a to buď proto, že byla zapsána špatně čitelným, osobitým stylem, nebo jednoduše proto, že pisář zaznamenal informace špatně. Jakákoli kombinace těchto chyb pátrání ztěžovala; někteří lidé se jednoduše nedali

vystopovat. Ale tolik najednou? Že by zůstaly dohledatelné záznamy jen po jedné osobě ze sedmičlenné rodiny? Na Taytův vkus to bylo příliš mnoho náhod najednou, než aby celou věc odepsal jako shodu okolností.

A začalo ho mást ještě něco jiného, už však nedokázal dál jasně uvažovat. Nejenže teď letadlo poskakovalo všemi směry, nesly se jím navíc nepřeslechnutelné rány. Tayte si nevzpomínal, kdy naposledy projevila nějaké náboženské cítění, najednou ho ale napadlo: *Dobrý Bože, ať to přežiju!* Představil si svého Forda Thunderbird, úplně samotného na cizím parkovišti, a přemítal, jestli ho ještě někdy uvidí.

O nějaký čas později si Tayte uvědomil, že ho dráždí ještě něco jiného – něco, co nedokázal úplně popsat. Měl pocit, jako by ho do pravé paže píchali injekční stříkačkou, těsně pod ramenem, znovu a znovu a stále silněji, až se pod tíhou těžké jehly, která ho dloubala a dloubala do paže, kolébal ze strany na stranu.

Žádné záznamy... Dlouhání bylo stále bolestivější. Co se s nimi stalo? Začínal být nešťastný. Eleanor? Děti? Zalilo ho hluboké zoufalství a cítil, že odpověď nebude dobrá. Znovu ucítil píchnutí, ale už ho nezajímalo. Začal vzlykat nad čirou beznadějí celé věci. Potom přes svůj vzlykot uslyšel další hlas. Chůva?

„Hej!“ Ten hlas znal.

Do paže ho znovu píchla jehla, tentokrát ale spíše připomínala nůž. Paže mu znečitlivěla, něco ji mačkalo a pumpovalo s ní, jako by mu zdravotní sestra chtěla změřit krevní tlak.

„JT... Hej!“

Zoufalství ho opustilo stejně rychle, jako ho ovládlo. S šokem se vrátil zpátky na své sedadlo a k hukotu ventilátorů nad hlavou a k tlumenému chaosu lidí, kteří všude okolo vstávali a drali se jeden přes druhého ke svým taškám ve skříňkách nad sedadly.

„Myslela jsem, že jsme vás ztratili.“ Kapowská seděla na svém sedadle, plná energie a s ostrým nehtem připraveným k dalšímu dloubnutí. „Poslední dvě hodiny jste spal jako mimino. Už jsme *tady!*“

„Kde?“ Pořád byl omámený těžkým spánkem, do kterého nakonec upadl.

„V Heathrow, hlupáčku! Unikla vám ta nejlepší část.“

„Nejlepší část?“

„Přistání!“

Tayte vydechl a promnul si oči. „Promiňte. Zdál se mi sen.“

„Ach! O někom zvláštním?“

„Ne. Ne, o nikom,“ zakoktal se. „No, možná,“ dodal, protože cítil potřebu opravit se. „Jde o – no, jde o něco, na čem pracuju.“ Vstal, protože už se nemohl dočkat, až z letadla vypadne. „Je to trochu komplikované.“

„Ach, mě si nevěšmejte. Já nevyzvíám.“

Pasažéři vystupovali. Tayte se natáhl do skříňky nad sedadly, vytáhl z ní kufřík a doufal, že si cestu užil víc než on. „Můžu vám sundat tašku?“ nabídl se.

„To je od vás milé, opravdu,“ řekla Kapowská. „Ale já cestuju nalehko.“ Sáhla do kapsy saka a vytáhla vizitku. „Kdybyste něco potřeboval, navštivte mě,“ dodala, mrkla a podala mu ji. „Budu ve městě po zbytek týdne.“

Tayte věděl, že nabídku nevyužije, přesto si vizitku vzal. „Díky,“ řekl a schoval ji do kapsy saka, aniž by na ni pohlédl.

Ulička se vylidnila. V letadle už zbylo jen několik lidí. „No, rád jsem vás poznal,“ rozloučil se Tayte. Pak zamířil k východu, pořád napůl spal a sotva dokázal uvěřit tomu, že let je u konce a on přesto žije.

Venku burácely diesellové motory taxíků. Pršelo, byla zima a vzduch pod střechem zhoustl zápachem výfukových plynů. Tayte zamířil k prvnímu černému taxíku v řadě, otevřel zadní dveře a následoval své kufrы dovnitř.

„Nádraží Pad-ding-ton,“ řekl a donutil se použít neutrální přízvuk, který zněl až příliš foneticky korektně.

Taxikář se na něj trochu zmateně zadíval. „Paddington?“

„Správně – Paddington.“

„Víte, že vlakem jste tam za polovinu času a třetinovou cenu, že jo?“

„Ne, to jsem nevěděl. Je hezké, že mi to říkáte, už jsem ale tady.“

„Dobrá, kámo. Jsou to vaše prachy.“

Taxikář se otočil zpátky k volantů a zmáčkl několik tlačítek na taxamtru.

Tayte pohlédl na hodinky. „Potřebuju stihnout spoj ve tři čtvrtě na dvanáct.“

„Žádný problém, kámo. Až vyjedeme z letiště, provoz se zklidní.“

Tayte se opřel a natáhl si nohy, po letu byl totiž stále napjatý. Odraz v okně ho upozornil, že nepotřebuje jen ostrříhat, nýbrž i oholit, venku však byla příliš velká tma, než aby něco viděl: auta, šedé budovy, obrysy stromů, všechno se slilo ve vlhké stíny za světly poličních lamp. A když tam tak seděl a poslouchal, jak motor cvaká a hučí a pneumatiky sviští na asfaltu, začal znovu rozebírat, co ho tak mátl.

Zvážil fakta. James Fairborne se znovu oženil. Otázka zněla: proč? A sotva rok po příplutí do Anglie? Rozvod se zdál nepravděpodobný, i když ne nemožný. Proč by s ním ale Eleanor jezdila, kdyby se jejich vztah rozpadal? A pak tu byl fakt, že neexistovaly žádné záznamy o Eleanor a dětech a ani o Jamesově sestře Clare a jejím manželovi, Jacobu Danielsovi. Žádné úmrtní ani oddací listy, a ani nic v IGI – v Mezinárodním genealogickém indexu, známém taky jako FamilySearch. Podle historických záznamů jednoduše všichni zmizeli.

Věděl jistě, že *Betsy Ross* doplula do Anglie. Dorazil sem James Fairborne, což jako důkaz stačilo, a nic v Lloydově rejstříku lodní dopravy nenaznačovalo, že by *Betsy Ross* cestu nedokončila. Starosti mu ale dělalo, že ve Falmouthu o brize žádné informace neměli; v lodním indexu nestálo nic o tom, kdy připlula. Jistě věděl pouze to, že loď vyplula v srpnu 1783 z Bostonu a James Fairborne byl pochován ve farnosti Mawnan v Cornwallu v Anglii roku 1829, a to poté, co tam žil dlouhých čtyřicet šest let a zemřel v nadprůměrně vysokém věku jednaosmdesáti let.

Tayte dokonce zvažil možnost, že rodina zemřela na moři, že všechny kromě Jamese sklátila nemoc nebo zahynuli při nehodě, dobře totiž věděl, že jen polovina podobných úmrtí byla nahlášená. Tímto směrem se ale daleko nedostal, protože zjistil, že záznamy o narozeních, manželstvích a úmrtích na moři před rokem 1800 vedlo jen několik britských přístavů a Falmouth k nim nepatřil.

Čím hlouběji do minulosti člověk šel, tím méně informací nacházel. Taytovi však připadalo jako příliš velká náhoda, že nenašel o nikom z nich žádné záznamy, začínal proto tušit, že si s minulostí někdo pohrál, schoval ty lidi a odvedl velmi dobrou práci. *Ale proč?* Zoufalství, které ho ovládlo při snění v letadle, mu naznačilo, že Eleanor a děti nepotkalo nic dobrého. V tu chvíli si neuměl představit nic jiného, co by vysvětlilo, proč se James znovu oženil.

„Já nikdy v Americe nebyl,“ ozval se taxikář a vytrhl Tayta z úvah. „Odkud jste?“

„Z Washingtonu D. C., domova Redskins.“

„Ach, to znám.“ Odmlčel se. „Co znamená D. C.?“

„District of Columbia. Leží mezi Richmondem a Baltimorem.“

Taxikář vrtěl hlavou, ještě než Tayte větu dořekl. „Neznám, promiňte.“

„Dvě stě mil na jihozápad od New Yorku?“ nadhodil Tayte, protože ho napadlo, že všichni snad vědí, kde leží New York.

„Ach, New York, New York. Jo, o tom jsem slyšel... Město se dvěma jmény!“

„Přesně ten.“ Tayte žasl.

Zastavili u kruhového objezdu a Taytovi se zdálo, že přes cvakání blinkru slyší smích. Potom znovu vyrazili a odřizli cestu bílé dodávce. Zadní okno taxíku ozářil záblesk světlometů a noc prořízly vzdálené nadávky.

Taxikář zavrtěl hlavou, když se dodávka prohnala kolem. „Už si ale nepamatuju, kdo tu písničku nazpíval,“ řekl a nehodu, k níž málem došlo, už očividně vypustil z hlavy. Ve zpětném zrcátku zachytil Taytův pohled. „Tu o New Yorku?“

Tayte kývl. „Jasně.“ Tón jeho hlasu napovídal, že souhlasí, myslí ale na něco jiného. Touhle cestou dál nepůjde. Potom se zpoza přepážky před ním ozvalo tiché pobrukování, které se jen z poloviny třefovalo do noty a rychle zesílilo v tu nejhorší verzi disco hitu Gerarda Kennyho z roku 1978, *New York, New York*, jakou kdy Tayte slyšel. Nemohl uvěřit tomu, že se taxikář dal do zpěvu.

Je milé vidět šťastného muže při práci, pomyslel si a uvelebil se na sedadle. Usmál se pro sebe a doufal, že za zábavu nezaplatí nic navíc.

KAPITOLA ŠESTÁ

Po cornwallské A389, směřující na jihozápad od Bodminu podél západního okraje vřesoviště Bodmin Moor, se nocí řítila otlučená, elektricky modrá Mazda 323 hatchback a její světlomety pumpovaly světlo do prázdna. Bylo pozdě. Kolem nebyl žádný provoz a poslední dopravní značka, kterou řidič minul, oznamovala, že Truro je dvacet mil daleko. Ještě třicet mil a bude zpátky v Helfordu – v bezpečí.

Řidič bušil do volantů do rytmu basů, dunících až příliš hlasitě z levného sterea ve voze. Poposedl vpřed na sedadle, nabuzený a plný energie z večerních aktivit. Tvář mu brázdil obrovský úsměv.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ zaječel přes hudbu. „Nemůžu tomu, kurva, uvěřit!“

Pohlédl na tašku z Tesca, která ležela pod sedadlem na straně spolujezdce, a dobře věděl, co je uvnitř. Znovu se chtěl dotknout své nečestně nabyté kořisti a ujistit se, že je skutečná, že to opravdu dokázal. Bodmin byl daleko za ním, on ale byl pořád na místě a v té chvíli a užíval si vzrušení z krádeže. Bylo to snazší, než si myslel. Konečně měl pocit, že všechny kousky skládačky zapadají na místo.

Když řidič dorazil k zamýšlenému cíli, panovala už nejhlubší tma. Poslední část tajné cesty musel urazit ve veslici a nyní seděl, křenil se na svoji drahocennou kořist a doslova vibroval vzrušením z nočního díla. Přimhouřil oči a upřel je na stříbrný krucifix, který mu visel v levé ruce a v ostrém svitu baterky se jemně pohupoval na tlustém koženém řemínku, který věkem téměř ztrouchnivěl. Zář baterky se od něj odrážela a vrhala světlené kříže na tmavé skalní stěny. V pravé ruce držel knihu vázanou v hnědé kůži, rozpraskané a zašlé.

Věděl, že muzeum začne věci ráno pohřešovat – jistěže. Copak na tom ale záleželo? Jeho s krádeží nikdo spojovat nebude. Nikdo ještě nevěděl, co on.

„Vlastně to ani krádež není,“ řekl si.

Trvalo dlouho, než dal dohromady pravdu, než ji kousek po kousku poskládal. Trvalo to velmi dlouho. Jeho radost ztrpkla. Byla to náhlá změna, jako když odpočívající aligátor bez varování chňapne po kořisti, která se zatoulala příliš blízko.

„Trvá to příliš dlouho!“ zakřičel. Jeho slova se rozlehla a on se opět zklidnil.

Napadla ho příjemná myšlenka a zkroutila mu ústa. Pohled sklopil k zemi a soustředil se na písčité místo těsně za svýma rozhozenýma nohama. „Jak můžeš ukrást něco, co ti po právu patří?“ zeptal se. Nebylo to všechno, co mu podle jeho názoru patřilo, ale byl to začátek.

Potřeboval víc.

„Ty víš, co hledám,“ řekl a hovořil s místem na zemi, jako by to byl nějaký imaginární přítel. Knížečku schoval do boční kapsy třičtvrtěční černé kožené bundy a povzdychl si. Vedle něj stála napůl prázdná láhev piva. Znovu si lokl a celou ji vyprázdnil. Zadíval se na známou etiketu: *Cornish Knocker*, byla to jeho oblíbená značka a při podobných příležitostech mu dobře posloužila.

„Musí zaplatit!“ zařval, vymrštil se a hodil prázdnou lahví do tmy za měkkou září baterky. Roztříštila se o ostré kamení a střepy zacinkaly mezi pozůstatky z jeho předchozích návštěv. Třesnutí rozřízlo ticho a pronikavě, ostře se odrazilo od studené, tvrdé skály.

Roztočil stříbrný krucifix na koženém řemínku těsně nad zemí a rozvířil s ním vzduch. „Klidně tomu říkej dárek k výročí, jestli chceš!“

Pod nohama mu ujížděl vlhký písek, když zamířil k úzké škvíře, kterou do jeskyně pronikal měsíc, zářící jako maják. Průrva v tmavé skále byla sotva dost široká na to, aby se skrz ni protáhl. Následoval paprsek baterky ke zpěnému okraji šplouchající vody a přebrodil se k veslici, která tam na něj čekala.

KAPITOLA SEDMÁ

Středa

Tayte zaplatil taxikáři, který ho vyzvedl na nádraží v Truru, a přemýšlel, jestli je na správné adrese. Když se vůz rozjel pryč do jasného rána, zůstal Tayte stát na začátku krátké příjezdové cesty, kterou zahalil oblak prachu ze silnice a na jejímž konci stál georgiánský dům s okny po obou stranách vchodu. Musel být na okraji vesnice, kterou právě projel – Mawnan Smith. Ta ležela míli za ním a v okolí bylo jen velmi málo domů. Dokonce i silnice se zúžila natolik, že Taytovi, který byl zvyklý na dálnice s několika jízdními pruhy, připomínala spíše pěšinu. Vedle příjezdové cesty byla do země zaražená cedule, na které stálo Penzion U svatého Maunana – nocleh & snídaneň, což vyvrátilo jeho pochybnosti.

Tayte netušil, co má čekat. Před odjezdem z Bostonu napsal ženě v cornwallském turistickém centru krátkou žádost o jednoduché ubytování na pět nocí co nejbližší Mawnanu. Vykročil po příjezdové cestě a pod nohama mu zakřupal štěrk, pak se zastavil. Připadalo mu, že je dost brzy. V několika pokojích v prvním patře byly na bíle natřených oknech zatažené závěsy. Pohlédl na hodinky. Na digitálním displeji stálo 08:11 a on byl rád, že si dal na nádraží načas, osvěžil se a koupil si snídani, jinak by dorazil ještě dřív.

Zadával se na pečlivě udržovaný trávník, který se blyštil rosou, a na květináče s růžovými a bílými pelargóniemi a obrovské vany s palmami. *S palmami?* Ty si nikdy s Anglií nespojoval, ale byly to určitě palmy. V džungli pestrobarevné, abstraktní preciznosti vyhledal vchodové dveře, které v horní části zdobily vitrážové výplně s tulipány, jež se leskly v ranním slunci.

Hezké, pomyslel si. Mírumilovné. Proč se tedy cítil tak nesvůj? Příliš mírumilovné. Litoval, že jeho žádost turistickému centru nebyla

trochu specifičtější; litoval, že nepožádal o hotel – o něco méně osobního. Odvrátil se s tím, že se půjde projít a vrátí se v přijatelnější hodinu. Vtom se ale ozvalo cinkání zvonku a vchodové dveře se otevřely.

Veselý hlas zanotoval: „Haló!“

Otočil se zpátky a našel ve dveřích stát ženu. Mohlo jí být něco přes padesát, byla štíhlá a blond vlasy měla vyčesané nahoru z čela. Oblečená byla do béžových džínů a pelyňkově zelené mikiny a ruce si rychle utírala do zástěry.

„Viděla jsem vás na příjezdové cestě,“ řekla. „Nečekala jsem vás tak brzy. Musíte být můj Američan.“

Tayta napadlo, jestli je opravdu tak průhledný. Zadíval se na své pohodlné béžové polobotky a bílou košili, která se tlačila ven ze saka cestou zmuchlaného obleku, a uvědomil si, že asi je. Došel ke dveřím a žena ustoupila stranou, aby ho pozvala dovnitř.

„Dobrý den,“ pozdravil Tayte a vešel. „Chystal jsem se trochu projít. Připadá mi, že je dost brzy.“

„Ach, to nevadí. Lidé přijíždí v nejrůznější dobu. Vždycky říkám, že je třeba čekat nečekané. Pan Tayte, že ano?“ Zavedla ho do chodby. „Jste můj třetí Američan tento měsíc, a to teprve začal,“ dodala. „Ze začátku září máme vždycky napilno. Hlavně když je tak krásné počasí. Za týden nebo dva se ale pokazí.“

Kdyby Tayte už nejedl, aroma, které ucítil, když šel chodbou, by ho přemohlo: slanina, vejce, párky a houby. Minul otevřené dveře a uviděl pár středního věku, který se u velkého stolu cpal snídaní. Jejich opálená pleť potvrzovala krásné počasí. Bylo prostřeno pro další dvě osoby, ty se ale zatím nedostavily.

„Dobré ráno,“ řekli lidé u stolu unisono.

„Dobré,“ odvětil Tayte a zdvořile se usmál.

„To jsou John a Barbara,“ řekla hostitelka. Na začátku ztišila hlas, než ale domluvila, hovořila opět normálně. „Milý pár. Pravidelní hosté. Přijíždí každý rok v tuto dobu.“

Minuli další dveře vlevo a jeho žaludek hlasitě zasténal, když nahlédl do velitelského centra a do nosu ho plně udeřila vůně slaniny.

„Obávám se, že váš pokoj bude připravený až za několik hodin,“ pokračovala žena. „Můžete si tu ale nechat věci. Přece je nebudete tahat s sebou.“

Zastavila se u paty točitého schodiště z ohoblované, navoskované borovice. „Kde jsou mé způsoby! Mimochodem, já jsem Judith. Kufry si můžete nechat tady.“ Ukázala na prostor u schodiště, kde viselo několik kabátů. „Nabídla bych vám, abyste si je nechal v pokoji, ale dvojice, která tam bydlí, ještě neodjela.“

„To je v pořádku.“ Tayte postavil kufry na zem. „Nechci vás odvést od hostů. Co kdybych se vrátil kolem poledne?“

„To by bylo dokonalé. Prostě zatahejte za zvonek a já přispěchám.“

„Díky.“

Zamířili zpátky ke vchodu, a když míjeli jídelnu, znovu kývl a usmál se na hosty. Vstupní síň před ním byla ozářená barvami z vitráže ve dveřích a také ve vlysu na oknech.

„Je tu *jedna* věc,“ řekl Tayte, když vykročil jednou nohou na verandu. „Kudy se dostanu ke kostelu?“

„To záleží. Ve vesnici je Svätý Michal a kousek od něj pak meto-distický kostel. Na opačné straně je farní kostel a katolický kostel. Po spirituální stránce tu o nás dobře pečují.“

Čtyři kostely. Tayte si nebyl jistý. „Který z nich je nejstarší?“

„To bude farní kostel Svätý Mawnan.“ Otočila se k úzkému stolu u vstupních dveří a sebrala z něj hromádku brožur. Prošla je a jednu vytáhla. „Tady, vezměte si tohle,“ doporučila. „Je to pěší průvodce okolím. Aspoň se neztratíte. Ach, a tahle je dobrá. *Cornwallští pašeráci.* Poví vám všechno o naší temné minulosti.“

„Díky.“ Tayte se usmál a strčil si brožury do kapsy u saka.

Judith vyšla na verandu a ukázala dolů po příjezdové cestě. „Na konci cesty zahněte doprava – vlevo byste se dostal do Mawnan Smithu, do centra vesnice –, pak prostě jděte po silnici. Nemůžete to minout.“

„Takže tohle *je* Mawnan?“

„Ano, správně. Vlastně je to malá víska. My se nacházíme mezi dvěma vesnicemi. Nepatříme ani k jedné. Podle pošťáka ale všichni patříme k Mawnanu.“

„Je to k farnímu kostelu daleko?“

„Ne, jen asi deset minut pěšky. Pokud chcete jít dál, do vesnice Helford Passage, je to hezká vycházka. Prostě běžte po pobřežní cestě. Je dobře značená. Od kostela je asi čtyřicet minut.“

Taytovi se zdálo, že už se usmívá příliš dlouho, ale nepolevil. „No, ještě jednou díky,“ řekl.

Na konci příjezdové cesty zahnul podle instrukcí vpravo. Silnice se po několika stech metrech ztrácela v háji. Tayte vykročil tím směrem, slunce ho hrálo na tváři a zdálky ho pozorovalo několik koní v ohradě. Na druhé straně se pásly krávy, a to za cornwallskou zídou z kamení a hlíny, porostlou lišejníkem a vadnoucími pozdně letními fialovými náprstníky a divokými hlaváči a ověšenou orosenými pavučinami, které se třpytily v ranním slunci. Klidně mohla být polovina léta; nic nenaznačovalo tomu, že se blíží podzim.

Když dorazil k háji, ke stromům s propletenými korunami, začal Tayte přemítat, co asi v kostele najde. Objeví na hřbitově náhrobky, jeden na každý ztracený úmrtní list? Náhrobky Eleanor a jejích dětí, Clare a Jacoba Danielse? Myslí mu znovu vířila stejná otázka. Točila se pořád dokola a dokola jako hladové káně pátrající po unikající kořisti.

Proč je nemůžu vystopovat? Proč existují jen záznamy o Jamesovi?

V lednu 1784, ani ne šest měsíců poté, co *Betsy Ross* vyplula do Anglie, byl James Fairborne sám. Velké sídlo u větrem bičovaného cornwallského mysu, v místě, kde řeka Helford River vtéká do zátoky Falmouth Bay, se stalo jeho pustou hrobkou. Celou zimu neopustil dům a staral se o něj jediný sluha. Ostatní služebnictvo propustil, sotva se tu usadil.

Alžbětinský panský dům byl tmavý. Zřídka kdy v něm svítilo nějaké jiné světlo kromě ohniště, u něhož James Fairborne sedával hluboko do noci a sklíčeně rozjímal. Občas se dalo v dlouhé galerii zahlédnout světlo sluhovy svíčky, sotva však ozářilo zakrytý nábytek a výzdobu. James Fairborne rozsvěcel svíčku zřídka kdy, a to jen když se odebíral na lůžko, pokud vůbec šel spát.

James Fairborne sedával o samotě ve své osobní temnotě a trápil se tím, co v ní žilo. Měl takové plány. Teď mu nezbývalo než čekat. Čím víc času uplyne, tím snazší to bude. Věděl, že tak už to chodí. Možná ještě několik měsíců. To určitě postačí. Pak se mračna rozezpoutají a Rosemullion Hall opět naplní světlo a život. A pro Jamese Fairborna začne nová cesta životem.

KAPITOLA OSMÁ

Farní kostel v Mawnanu postavili v roce 1231. Byl zasvěcen Maunanovi, keltskému svatému z šestého století, podle něhož prý vesnice Mawnan dostala jméno, a stál sto metrů od pobřežní cesty vedoucí na jih od Falmouthu. Tayte vzhlédl ke kostelní věži, která se tyčila nad ústím řeky Helford River, pak obrátil pozornost ke kryté hřbitovní bráně a k oblázkové pěšině vedoucí k modrým kostelním dveřím. Bránu podpíraly tlusté kamenné zdi a došková střecha zakrývala žulové máry uprostřed. Zvedl pohled vzhůru a přečetl si slova namalovaná nad branou: *Da thymi nesse the Dhu*. Vtom se zevnitř ozval něžný hlas.

„Je dobré přiblížit se Bohu.“

Tayte sebou trhl a zadíval se do stínů v kryté bráně, kde ze zdi trčely kamenné lavičky. „Promiňte?“ řekl.

Ze stínů se zvedl štíhlý, světlomaslý muž. Na sobě měl černé kalhoty a flísovou bundu v barvě námořní modři. Bělost límečku ihned prozradila jeho povolání. Vypadal starší, než Tayte předpokládal, že je. Vlasy mu ustupovaly a řídly, ale tvář si zachovala mladistvou čerstvost.

„Nápis, který jste si četl,“ řekl muž. „Je to cornwallsky... citát ze *Života svatého Meriaseka*. Znamená to ‚je dobré přiblížit se Bohu‘.“

„Ach, chápu. Díky.“ Tayte se v předstírané bolesti chytil za hrud a usmál se. „Málem jsem dostal infarkt.“

„Omlouvám se,“ řekl muž. „Jsem reverend Jolliffe. Dnes se nekonají žádné bohoslužby, ale klidně se tu porozhlédněte.“

Tayte napřáhl ruku. „Jefferson Tayte.“

Reverendova ruka byla malá, studená a suchá. Otevřel bránu a Tayte vešel dovnitř.

„Asi to slyšíte neustále,“ pravil Tayte, „ale hledám nějaké hroby.“

„Máme jich tu spoustu, pane Tayte.“ Reverend za chůze pomalu ukázal na obě strany. Trávník byl posetý náhrobky. „Za jižní zdí je jich ještě mnohem víc.“

„Hroby z konce osmnáctého století,“ dodal Tayte. „Možná z počátku devatenáctého.“

„Dávne předky?“

„Tak nějak. Já takové věci dělám – pro jiné lidi.“

„Rodinný historik? S podobnými dotazy se na nás obrací spousta lidí.“

Reverend se zastavil a Tayte z jeho trochu zmateného výrazu pochopil, že se chce na něco zeptat.

„Povězte mi, pane Tayte,“ řekl Jolliffe. „Návštěvníci se mě na podobné věci ptají dost často, obávám se ale, že jsem hanebně k ničemu, když jde o vaši profesi. Jak to všechno vlastně funguje? Chci říct, jak se vám daří všechny ty lidi spojit?“

Na tuto otázku byl Tayte zvyklý. „Není to zas tak složité,“ řekl. „Dokumenty, jako rodné, oddací a úmrtní listy, obsahují mnohem víc informací, než si lidé myslí. Vezměte si kupříkladu rodný list. Jak jistě víte, je možné z něj vyčíst jména rodičů, matčino dívčí příjmení, otcovo povolání a adresu. Nejjednodušeji řečeno opakujete celý proces u každého z rodičů a postupujete zpátky v čase.“

„Jsem si jistý, že tak snadné to zase není,“ namítl Jolliffe.

„No, možná ne, ale tak nějak to funguje. Čím hlouběji do minulosti jdete, tím je to těžší. Jde hlavně o ověřování dat, existuje ale spousta indexů, které vás mohou nasměrovat správným směrem. Luštění starých textů může být výzvou, ale na to si zvyknete.“

„Musíte mít třetí oko,“ řekl Jolliffe.

Tayte se pro sebe usmál. „Možná. A pomáhá, že jsem studoval paleografii.“

„Měl byste vědět, že tu neuchováváme žádné farní záznamy z dob před rokem 1900,“ varoval reverend. „Starší dokumenty jsou uloženy v archivu v Truru. Pokud si dobře pamatují, je tomu tak už delší dobu. To už ale určitě víte.“

Tayte si vzpomněl na řadu telefonátů s dívkou jménem Penny Wilsonová z cornwallského archivu, především na její hebký hlas. Přál si, aby záznamy *byly* právě tam.

Blížili se k modrým dveřím, které vedly do hlavní lodě kostela. Panty zdobily dveře širokými vějíři kudrlinek z černého železa, které připomínaly tepané listí. Taytův pohled zalétl doprava, pak

vzhůru ke kostelní věži a k jejímu cimbuří. V každém z rohů se tyčily dva metry vysoké věžičky, které jako by ukazovaly cestu k nebi a obklopovaly bílý stožár uprostřed.

„Věž je stará přes šest set let,“ vysvětlil Jolliffe, když si všiml Taytova zájmu. „A říká se, že už před ní tady stála jiná stavba.“

Tayte se nechtěl nechat rozptýlit lekcí o dějinách architektury. „Zajímám se o rodinu, která se usadila tady v okolí na konci osmnáctého století,“ řekl.

Reverend zvedl obočí.

„Přesněji řečeno o Jamese a Eleanor Fairbornovy. A taky o Danielsovy. To bylo příjmení Jamesovy sestry potom, co se provdala. Clara a Jacob Danielsovi?“

„Danielsovi...“ Jolliffe obrátil oči k nebi, jako by studoval své obočí, které zadumaně svraštil. „O těch nic nevím, příjmení Fairborne ale většina místních dobře zná. Pokud jde o stejnou rodinu, vlastní sídlo na mysu Rosemullion Head. Nádherný výhled.“ Najednou vypadal roztěkaně. „Opravdu se musíte podívat, jaký výhled máme z našich jižních dveří. Vidíme odtamtud od ústí řeky až po Nare Point. Někdy to skutečně bere dech.“

„Díky, určitě se podívám.“

Zdálo se, že se reverend ztratil ve scénických obrazech, které mu táhly myslí, když se pomalu vydali kolem kostelní věže. Minuli další modré dveře, tyto pod obloukovým oknem. Nad ním se navíc nacházel další oblouk zakrytý lafkami, které chránily zvony.

„Takže Fairbornovi?“ pokračoval Tayte. „Jsou tu někteří z nich pochovaní?“

„Ach ano, Fairbornovi... Myslím, že ne.“ Reverend Jolliffe chvíli uvažoval. „Ne, na žádné si nevzpomínám. Jejich pozemky spadají do této farnosti, všechny mezi Deanery a Hundred of Kerrier, ale předpokládám, že členové rodiny jsou pochovaní v hrobce v sídle. Pro finančně zajištěnou rodinu s dobrými konexemi je to dost typické.“ Reverend lehce pokýval hlavou. „Je to vskutku působivé sídlo.“

Když se ocitli na jižní straně kostela, začal Tayte chápat, proč ho sem Jolliffe vzal. Zadíval se přes dlouhé stíny, náhrobky a kamenné kříže ohlodané zubem času a zbarvené lišejníkem. Skrz stromy

zahlédl pod čistým a jasným nebem klidné ústí řeky Helford River, za ní moře, připomínající stříbrný alobal, a výčnělek mysu.

„Můžete si samozřejmě prohlédnout náhrobky,“ pokračoval reverend. „Zůstaňte, jak dlouho chcete. Na tak relativně malý kostel jich tu máme hodně. I když...“ Jolliffe se odmlčel, pak se usmál jako někdo, kdo se chystá dát dárek někomu, kdo ho určitě ocení. „Pokud hledáte něco specifického...“ Mluvil pomalu, škádlivě. „Možná pro vás bude produktivnější jít dovnitř a prohlédnout si knihy.“

„Vy máte v kostele seznam hrobů?“ užasl Tayte. Nemohl uvěřit svému štěstí.

„Ano, máme.“

„Prosím, až po vás.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

Tayte čekal vedle oktogonální kamenné křtitelnice uvnitř kostela a hleděl na vitrážové okno s výjevem tří svatých v jednoduchém gotickém oblouku. Podobné oblouky lemovaly celou hlavní loď a strop nad ní byl vysoký, klenutý a bíle vylíčený, tmavé dřevěné trámy s ním tak byly v ostrém kontrastu. Reverend Jolliffe zmizel za modrým sametovým závěsem, aby mu přinesl slíbenou pohřební knihu, a Tayte stále žasl nad tím, že si ji kostel ponechal. Většina těchto knih se uchovávala centrálně v oblastních archivech a jeho napadlo, že uložení knihy ve farním kostele patrně vysvětlovalo, proč se k informacím nemohl dostat z domova.

Sametový závěs se pohnul a Jolliffe se jím protáhl s knihou před sebou. Sfoukl z ní prach a s bouchnutím ji položil na nedaleký stůl.

„Tady ji máme,“ řekl.

„V chronologickém sledu?“ zeptal se Tayte.

„Ovšem.“

Tayte listoval záznamy, které začínaly dokonce několika až ze šestnáctého století, v dalších staletích pak zápisů přibývalo, jak se dalo očekávat. Prošel sedmnácté století a zpomalil, když začal nalézat data ze století osmnáctého.

„Genealogie je jako hlavolam,“ řekl. „Stačí vědět kde najít správné dílky.“

Pod reverendovým bedlivým dohledem přejížděl očima po stránkách, až se dostal k roku, který hledal – 1783, kdy Fairbornovi dorazili do Anglie. Mezi tím rokem a 1785 se James Fairborne znovu oženil. Tayte se vrátil o několik stránek zpět na začátek roku 1783 a znovu prošel všechny zápisy, které uváděly jméno, adresu, věk a povolání. U každého stálo datum úmrtí a pohřbu spolu s číslem hrobu, žádný se ale netýkal Fairbornů ani Danielsů. Vypadalo to, že reverend svůj hřbitov dobře zná.

Tayte zavřel knihu. „Díky,“ řekl. „Moc jste mi pomohl.“

Jolliffe se na Tayta andělsky usmál. „Není zač. Předpokládám, že to, co hledáte, najdete v sídle Fairbornů. Má dlouhou historii, kterou můžete projít.“

„Jistě,“ odvětil Tayte. „No, ještě jednou díky.“ Obrátil se a zamířil pryč kostelní lodí. Pak se ale otočil a zeptal se: „A sídlo? Rose...“

„Rosemullion Hall,“ přerušil ho reverend. „Stojí na Rosemullion Head. Až se dostanete na místo, panský dům nemůžete minout.“ Bryskně vykročil, mnohem živěji než dřív, vzal Tayta pevně za paži, odvedl ho k jižním dveřím a ukázal doprava. „Tam je brána,“ pravil. „Hned za rohem za urnovým hájem. Projděte jí. Potom se vydejte po pěšině doleva, až se dostanete k pobřežní cestě. Je dobře označená.“

Tayte sledoval reverendovu nadšenou gestikulaci.

„Zahněte doleva k Rosemullion Head,“ pokračoval Jolliffe. „Cesta trvá asi půl hodiny. Po celou dobu budete mít krásný výhled,“ dodal a rozhlédl se po známé krajině. „Vpravo se dostanete k Helford Passage. Cesta tam trvá o něco déle, ale rozhodně stojí za to.“

Tayte se zastavil v jižních dveřích s jednou nohou na prahu. Věděl, že nemůže prostě přijít a očekávat, že mu rodina dovolí prolézt hrobku. Byl úplný cizinec, proč by měla? Vzpomněl si na dobu, kdy se o takový přístup pokoušel, byl tehdy úplný zelenáč. Pravá ruka mu mimoděk sjela dolů ke stehnu a k jizvě, kterou nahmatal i přes kalhoty obleku, k památce na setkání se psy, kteří ho vyhnali z pozemku. „Asi nevíte, jak bych si mohl s tou rodinou domluvit schůzku, že?“ zeptal se.

„Mohl byste jim zavolat,“ navrhl Jolliffe.

„Máte jejich telefonní číslo?“

„Určitě bych vám ho mohl zjistit, asi by ale bylo vhodnější, kdybych vás představil.“

„Vy tu rodinu znáte?“ zajímal se Tayte.

„Ne dobře,“ přiznal Jolliffe. „Lady Fairbornová sem ale občas zaskočí. Je členkou různých charitativních organizací v místní komunitě.“

„Myslíte, že byste ji dokázal přesvědčit, aby mě přijala?“

„Samozřejmě nemůžu nic slíbit,“ varoval reverend. Sepjal prsty a po tváři se mu roztančil pobavený výraz. „Ukázal jsem vám už naši pokladničku na milodary, pane Tayte?“

Tayte se usmál. „Ne, ale určitě se k tomu právě chystáte.“ Byl zvyklý platit za informace. Všem o něco šlo, i církvi.

„Jde o dobrou věc,“ zavolal reverend a opět zmizel za modrým sametovým závěsem, vzápětí ale byl zpátky s pokladničkou. „Může to chvíli trvat,“ řekl. Zadíval se na hodiny vysoko na stěně vzadu v kostele. „Co kdybyste se vrátil za pár hodin? Možná po procházce do Helford Passage? Mohl byste si dát brzký oběd v hostinci U přívozu. Podávají místní krabí sendvič.“

Oběd zněl dobře. Tayte cítil, že už mu po snídani vytrávil, což až příliš ochotně připsal na vrub čerstvému mořskému vzduchu. „Díky,“ pravil. „To udělám.“

Když se ocitl na pobřežní cestě, zabočil doprava k Helford Passage, vydal se po prošlapané pěšině nad pláží Parson's Beach směrem k Mawnan Shear, Porthallacku a Durganu. Znělo logicky, že rodina bude pohřbená na svém sídle, i když možná ne Danielsovi. Přesto, Clara byla Jamesova sestra; existovala šance, že tam najde i její hrob.

Zvážil, že se Danielsovi mohli odstěhovat, a napadlo ho i několik dalších vysvětlení, proč nikdo z rodiny nebyl pohřbený na farním hřbitově. Ale bez ohledu na to, kde je pohřbili, nevysvětlovalo to, proč nenašel nic o jejich smrti ve farních záznamech ani v matrice. A ani to, proč se James Fairborne znovu oženil tak krátce poté, co dorazil do Anglie.

Byla sobota, a ne zrovna příjemná. Začala docela hezky, pozdě dopoledne 12. března 1785 se ale nebe nad zátokou Falmouth Bay zatáhlo; v poledne se pak roztrhlo. Vichr a liják útočily na odhalené pobřeží a zahnalý hosty v Rosemullion Hall po velmi krátké hostině v zahradě, která se konala po návratu z kostela, zpátky do domu.

Nic z toho však nemohlo Jamesi Fairbornovi zkazit ten den náladu. Temná osamělost, kterou sotva před rokem prožíval, byla tak daleko za ním, jako by patřila do jiného života. Byl celý rozradostněný a měl k tomu dobrý důvod, i když jeho euforický stav možná

nepramenil ze stejných emocí, které vyvolávaly nadšení u jeho nevěsty.

„Susan! Tady jsi...“ Do dlouhé obrazárny vešel tělnatý muž s rudými tvářemi. Proklínal schody, do nichž se musel vyškrabat, a úzkostlivě si otíral déšť z indigově fialového sametového kabátce. Z jedné strany ho podpírala manželka Eudora, z druhé strany tlustá sukovice. Vydal se k Susan, zatímco za ním proudili dovnitř další hosté. „Co takhle polibek pro starého otce?“ řekl. „Snažím se k tobě dostat od chvíle, co jsme dorazili!“

Dlouhá obrazárna v prvním patře panského domu se táhla podél celé chodby. Místnost byla tak jasná, jak jen počasí dovolovalo, ze tří stran do ní totiž proudilo světlo vysokými okny s kamennými sloupky uprostřed. Ve vnitřní stěně byly v pravidelných intervalech umístěny krby. Na obrazárnu tu bylo překvapivě málo obrazů a ještě méně portrétů.

Susan táhla Jamese blíž ke dveřím, aby se přivítala s rodiči. „Nejsi starý, otče,“ namítla.

„No, cítím se tak. A tohle proklaté počasí nepomáhá, to ti povím. A co se, k čertu, stalo s tvým bratrem a sestrou? Od odjezdu z kostela jsem je neviděl.“

Susan a její matka se skoro smály. „Jane je nepochybně někde obležená chlupci a přemýšlí, se kterým z nich si zatancuje jako s prvním, a Charles se je určitě snaží všechny odehnat!“

Susanina matka nemohla od dcery odtrhnout oči, a nedokázala se ani přestat usmívat, tak nádherná byla na pohled. Svatební šaty měla ze zlatého hedvábného dupionu s nádechem růžové, která zářila jako aura. Látka přetékala přes záhyby na Susanině uzounkém pase a padala k zemi jako tekuté zlato. Vyztužený korzet zvýrazňoval její proporce a zdobily ho růže, které se směrem ke středu zmenšovaly; plné rukávy jí sotva halily ramena a padaly dolů ve zlatých záhybech a bílém krajkovém řasení. Horní část hrudi měla holou, dokonale tak rámovala černou sametovou stužku na krku, kterou zdobil jediný diamant poutající veškerou pozornost.

„Jsi nádherná,“ řekla matka, když se naklonila blíž a políbila Susan na tvář.

„Nikdy jsem nebyl pyšnější!“ dodal otec. Vzal Jamese za ruku a rázně s ní zapumpoval s dobře míněným pevným stiskem.

James dal znamení sluhovi u dveří, který dorazil s lehkým škorbrnutím a téměř ustaraným výrazem ve tváři. Vzal si z tepaného stříbrného tácu čtyři sklenky šampaňského, zatímco místo prvního sluhy zaujal druhý s čerstvě doplněným podnosem. Do obrazárny přicházeli další a další hosté, všichni hleděli na šťastný pár a přidávali své poznámky ke kakofonii slov, která kolovala místností.

James Fairborne neměl v kostele žádnou rodinu, která by byla svědkem jeho sňatku, a na hostině rovněž ne, nebylo to ale předmětem poznámek ani dohadů. Hosté byli téměř výlučně ze Susaniny strany, byli ať tak či onak spříznění s Forbesovými z Devonshiru, a informace o Jamesově situaci se brzy roznesly. Ostatními hosty byly prominentní osobnosti místní komunity, jako třeba církevní správce nebo farní strážník.

„Dnes se ze mě stal šťastný muž,“ pravil James. Rozdal sklenice se šampaňským s širokým okrajem a ve své nedočkavosti si polil ruce. Zasmál se a pozvedl sklenku. „A vaše dcera, pane...“ uklonil se Howardu Forbesovi, „je tou osobou, již za to vděčím!“

Sklenice zacinkaly a změť slov kolující místností utichla. Každý, kdo měl v ruce sklenici, ji pozvedl na zdraví Jamese a Susan Fairbornových, a ti, kdo žádnou neměli, to rychle napravili.

„Na šťastný pár!“ zakřičel někdo a místností zněla blahopřání.

James objal Susan kolem pasu a upřeně se jí zadíval do očí. Promluvil tak, aby ho slyšela jen jejich skupina. „A než se rok s rokem sejde, budeme slavit znovu,“ řekl. Pohlédl opět na Susaniny rodiče a usmál se. „A budeme ještě šťastnější.“

„Taky si to zasloužíte,“ řekl Howard. „Každý muž potřebuje dědice.“ Přistoupil k Jamesovi a otcovsky mu položil ruku na rameno. „V poslední době se vám dobře nevedlo.“

„Ne, to nevedlo,“ souhlasil James. „Vůbec ne.“

Všechno se ale obracelo k lepšímu – k mnohem lepšímu. Nyní mohl James Fairborne znovu dýchat a dýchal víc zhluboka než kdy dřív, všechno do sebe nasával a užíval si každý doušek. Jeho osobní temnota konečně skončila a světlo, které ji nahradilo, zářilo už teď jasněji, než si kdy představoval.

KAPITOLA DESÁTÁ

Amy Fallonová zírala na hodiny nad krbovou římsou, sledovala, jak bolestivě odtikávají minuty, až upadla do neklidného polospánku. Ten sen znala už velmi dobře, tentokrát si ale byla vědoma toho, že sní.

První část se jí líbila...

Viděla Gabriela na řece v jeho malém červeném člunu. Bylo krásně a on vypadal tak šťastně. Amy byla doma, nahoře v jejich ložnici – dnes neměla nic na práci. Nemohla si vzpomenout proč. Zamávala Gabrielovi a on jí zamával zpátky a jeho úsměv v ní vzbudil touhu obejmout ho, přitáhnout ho zpátky k sobě domů, do postele, která byla pořád teplá.

Amy vnímala, že jde o sen, protože Gabriel byl příliš daleko, než aby ho viděla tak jasně. Ale nevadilo jí to. Líbilo se jí znovu ho vidět. Cítila se lehká, jak tam tak stála u okna a sledovala ho. Cítila se opět příjemně, jako by byla úplná. Věděla ale, že se to změní.

Vždycky se to změnilo.

Všechno to pokaždé začalo úderem hromu, který se rozlehl jasným, čistým nebem. Dům se otrásl a okna zarachotila v rámech. Okamžitě zpanikařila a věděla, že musí Gabriela varovat, že se blíží bouře. Zoufale mávala a bušila do okenních tabulí a znovu a znovu volala jeho jméno. Ale Gabriel se dál usmíval, opět jí zamával a o ničem neměl ani tušení.

Rozhodla se, že za ním poběží. Odvrátila se a natáhla se po dveřích. Mosazný knoflík v její dlani byl jako led, ona ho ale dál pevně svírala a točila s ním a točila, jenže on se jí protácel v ruce. Pokusila se dveřmi zalomcovat, byly však zaseklé. Věděla, že budou.

Aniž by o tom přemýšlela, věděla, co musí udělat teď. Otevře okno a vyskočí ven; nebylo to tak vysoko. Pak bude moct doběhnout na břeh řeky a varovat ho. Pořád měla čas. Otočila se k oknu,

ale najednou na něm nebyla žádná klika a navíc bylo zamřížované. Z ložnice se stalo vězení. Pevně sevřela mříže a škubala za ně, pak se roztrásla, když další hrom zahřímalo nebem a rozpohyboval stíny, jež se natáhly přes pokoj.

Nad ústím řeky se začaly kupit černé a zelené mraky, které jako velká modřina barvily nebe. Začaly kypět jeden přes druhý, vlily se do řeky jako proud horkých plynů a kamení vyvržený sopkou. Šly si pro něj – pro Gabriela. Amy znovu zalomcovala mřížemi a začala na Gabriela křičet, ať se vrátí do bezpečí, zpět k ní. Věděla však, že je příliš pozdě. Stromy venku se začaly ohýbat ve vichřici a světlo prakticky nahradila černota pod těžkým nebem, které se prohýbalo a krvácelo.

Gabriel už se neusmíval.

Amy viděla, jak mračna kolem něj roztrhl blesk, malý červený člun se kolébá na neklidné vodě a osvětlují ho bílé zážehy světla. Popadla židli stojící u okna s tím, že sklo rozbije. Až ho vytluče, možná se jí podaří promáčknot se mřížemi. Vrazila nohy židle mezi mříže, vtom ale vítr, vyjící kolem domu, přibouchl okenice.

Sklo odmítalo povolit.

Když se rozmáchla k dalšímu úderu, okenice se s hlasitou ránou znovu rozlétly. Věděla, že je zbytečné snažit se, že okenice se po každé zabouchnou, musela to ale zkusit. Několikrát marně zaútočila na okno. Pak toho nechala.

Gabrielův člun byl prázdný.

Sen byl skoro u konce. Opět byla klidná, hleděla přes mříže na řeku a pátrala po Gabrielovi, dokud se hluboko v ní nezačal vznášet pocit viny a trávit ji jako jed. *Proč jsem nešla s ním?* Mříže pod jejím dotykem změkly, začaly se topit. *Proč jsem ho nemohla zachránit?* Trápily ji otázky. Najednou mříže zmizely a bouře skončila stejně náhle, jako začala.

Jakmile odtáhla, byla Amy opět sama sebou, neúplná.

Když teď seděla zamyšleně na svahu nad přívozem u Helford Pointu a hleděla přes klidnou vodu, obrázky ze snu zůstávaly v její mysli pořád čerstvé a neustále jí připomínaly, jak moc je osamělá. Brzy nasedne na přívoz, ale ne při jeho obvyklé cestě do Helford

Passage, nýbrž jinam, a položí květiny na stejné místo jako loni v tento den – tehdy poprvé. V ruce držela mečíky, *G. Communis*, jimž místní říkali Whistling Jack, Hvízdající Jack, pestrou purpurovou kytici, kterou natrhala v jejich zahradě a která byla posledním darem teplého léta. Byly to Gabrielovy oblíbené květiny.

Kolem stonků, jež svírala tak pevně, až jí zbělely klouby, omotala novinový výstřižek, který stál na úplném začátku jejich cesty. Pocházel z *Western Morning News* z 3. října. Schovávala ho celé tři roky.

Titulek hlásal „Mimořádná obchodní příležitost“. Nabízel možnost investovat do přívozu a řady říčních kotvišť, a to včetně plovoucích mol a plážových kiosků, s možností přikoupit si další věci, jakými byla plavidla a další vybavení. Podle obchodních agentů v Truru to mělo kupci zajistit nový způsob života a byla to tedy vhodná příležitost pro někoho, kdo toužil po změně životního stylu.

Krátké shrnutí historie pod hlavní reklamou informovalo potenciální kupce o tom, že přívoz Helford Ferry, nyní určený hlavně pro pěší turisty, funguje nepřetržitě už od roku 1023, od vlády krále Knuta Velikého, kdy sloužil jako přívoz pro tažné koně a důležitá spojnice s Falmouthem. Zdálo se to dokonalé – a taky to bylo dokonalé, i když jen na nejkratší dobu.

Amy dál upírala pohled na jiskřící vodu; z nespočtu plachetnic viděla jen bílé šmouhy. V duchu si říkala, že by vyměnila úplně všechno za uspěchané životy, které dříve vedli, za zdlouhavé dojíždění v přečpaných, často zpožděných vlacích během dlouhých, upocených letních měsíců s davy podobně naladěných pasažérů, kteří neměli čas a ani zájem o své bližní.

„Dobré ráno!“ Po pěšině se blížili dva lidé na procházce, vedli se za ruce a rázem vrátili Amy do přítomnosti. „Krásný den.“ A opravdu byl. Pořád mohl být srpen.

Amy zaťala ruku v pěst, protože stále cítila Gabrielovu ruku okolo své, jak ji tiskla, chránila, konejšila. Toužila ho prostě znovu vzít za ruku, cítit jeho kůži, jeho teplý dech před polibkem. Uslzeně se na dvojici usmála, ale nepodívala se na ni a koutky jejích úst se sotva zvedly.

Když ji mýjeli, muž jí přátelsky pokynul skládací holí a Amy se opět odvrátila a pohlédla na hodinky, Cartier Lanières, které si vzala jen pro tuto příležitost. Dvacet dokulata zbroušených diamantů obklopovalo podlouhlý šestihranný ciferník na třech tenkých náramcích z osmnáctikarátového zlata. Byl to dárek od Gabriela a připomínka dřívějšího života. Černé ručičky ve tvaru mečů jí prozradily, že už je skoro čas.

Zvedla se z lavičky. Potom se znovu posadila, protože nedokázala čelit tomu, kvůli čemu sem přišla. *Kde je Martin?* Měla by počkat. Jak seděla, slunce se odrazilo od naleštěného zlata jejího snubního prstenu, který upoutal její pozornost. To Gabriel přišel s nápadem na dva stejné keltské kroužky s jemnou rytinou propletených srdcí obrácených proti sobě. Tak moc pro ni znamenal. Byl to hmatatelný symbol jejich lásky, s nímž si téměř neustále, láskyplně pohrávala, a to posledních dvacet let. Nyní do něj úzkostně dlouhala nehtem a vzpomínala na to, jak je rodiče nabádali, aby počkali. Bylo jí sotva devatenáct. Říkali jim, že by měli počkat aspoň další rok, aby si byli jistí. Amy si nikdy nebyla ničím jistější, tehdy stejně jako nyní. Bez varování jí začaly téct slzy, jako by se to sotva stalo.

Na druhé straně řeky, u Helford Passage, právě odvažovali dvacet šest stop dlouhý katamarán ze skleněného vlákna od plovoucího mola. Byl první svého druhu, poháněly ho dva motory o síle pětadvaceti koní a byl určen pro přepravu pasažérů na pláže v Trebahu a Glendurganu, a sice s pomocí lodní přístupové lávky. Umožňoval rozšířit služby přívozu na výlety do zahrad a jeho design si poradil s rozbouřenou vodou i s odlivem.

Přívoz ale zrovna teď nebyl v provozu. Jednoduchá, ručně psaná cedule s nápisem MIMO PROVOZ to hlásala každému, kdo by se pokusil nasednout. Na plovoucím mole vedle něj se Martin Cole právě chystal vyrazit.

Martin teď byl kapitánem. Poslední dva roky se místo Amy stal o přívoz – sama už to nezvládala. Rychle se blížil čtyřicítce a cítil se velice průměrný. Šaty kupoval v normálním obchodě v prostředních velikostech. Vlasy měl hnědé a střední délky, ani

upravené, ani rozčepýřené, a nebyl ani tlustý, ani hubený. Průměrný. Pohlédl na svého asistenta Simona, který si seděl na rukách za kormidlem a tvářil se, jako by byl nejraději někde jinde. Logo na jeho zářivě modrém triku hlásalo Rip Curl a napovídalo, kde by zrovna teď asi radši byl. Od chvíle, co Martin Simona na začátku sezóny najal, si přál pochytit něco z jeho mladistvého ducha, Simonovi totiž bylo jen něco málo přes dvacet.

Odvázal lano na zádi a zapřel se do lodi botou značky Derri. „Mohl sis na sebe vzít něco vhodnějšího,“ podotkl, když vkročil na palubu. Simonovy vytahané šedé tříčtvrťáky a zářivé triko neodpovídaly Martinově představě vážného oděvu.

Simon vycítil, že je na řadě, a jako automat, do kterého nacpete minci, se pohnul, chopil se kormidla a zařadil zpátečku.

„A mohl ses trochu upravit,“ dodal Martin přes burácení motoru. Připadalo mu, že Simonovy vlasy připomínají seno vytažené z krmicího vaku.

Simon se ohlédl a pokrčil rameny. „Nemám černé triko. A ona mi neplatí dost na to, abych si nějaké zvlášť koupil.“

Martin zavrtěl hlavou. Z odřeného koženého pouzdra u boku vytáhl multifunkční kleště od Leathermana a palcem zručně vytáhl jednu z čepelí. „Přece máš něco méně barevného, než je tohle!“ namítl, odřízl roztržený konec zadního lana a vytáhl z kapsy zapalovač.

„Co na to říct,“ odvětil Simon. „Mám pestrý vkus.“

Martin opálil vlákna a zmáčkl žhavý nylon mezi palcem a ukazovákem. Přestože neviděl Simonovi do tváře, věděl, že se hloupě šklebí. Zvedl sedátko a vytáhl zpod něj těžkou námořnickou bundu tmavě modré barvy. „Obleč si tohle!“

Bunda trefila Simona do zad a sklouzla na zem. Když si uvědomil, o co jde, upřel pohled na čisté, pozdně dopolední nebe a namítl: „Žertujete? Vždyť se upeču!“

„Prostě si to obleč!“ Martin varovně zvedl prst. „A až budeme na místě, pamatuj... nikdo jiný nenasedne.“

„Rozumím.“

Martin o tom pochyboval. Zkontroloval čas a uvědomil si, že vyrazili později, než zamýšlel, ale to nevadilo. Pořád měli třicet